

Philippi, Friedrich

Dissertatio Jvridica De Praescriptione Immunitatis A Tribvtis = Von der
Verjährung der Steuern und anderer Obrigkeitl. Anlagen-Freyheit

Vitemberga 1745

4 Diss. 1617#Beibd.27

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10817629-1

VD18 15037843-001

DISSERTATIO JURIDICA
DE
PRAESCRIPTIONE
IMMUNITATIS A TRIBUTIS

Von der
Verjährung der Steuern und anderer
Obrigkeitlichen Anlagen: Freyheit.

QVAM
PRAESIDE
FRIDERICO PHILIPPO
J. V. D. NEC NON AMPLISSIMAE FACVL-
TATIS JURIDICAE ASSESSORE
*STVDIORVM PROMOTORE AC HOSPITE SVO OMNI OBSER-
VANTIAE ATQVE HONORIS CVLTV PROSEQVENDO*
IN AUDITORIO JCTORVM
D. XXI. JUNII ANNO MDCLXXXVIII.
PLACIDAE ERVDITORVM DISQVISIONI
SVBMITTIT
CHRISTIANVS HENRICI,
BVDISSA LVSATVS.

VITEMBERGAE,
RECUSA IN OFFICINA HAKIANA.
MDCCXLV.

DISSEMINATING

THE
LIBRARY OF THE
MUSEUM OF NATURAL HISTORY

AND
ZOOLOGICAL GARDEN
OF LONDON

THE
LIBRARY OF THE
MUSEUM OF NATURAL HISTORY

AND
ZOOLOGICAL GARDEN
OF LONDON

THE
LIBRARY OF THE
MUSEUM OF NATURAL HISTORY

AND
ZOOLOGICAL GARDEN
OF LONDON

PRAEFAMEN.

Vamvis non desint Dd. qui generaliter adstruunt, immunitatem a tributis nemini concedi debere nec concessam valere ex *lib. 10. C. de SS. Eccles. l. 1. C. de indiction. (10) l. f. C. de divers. præd. urb. (lib. 12.) l. 19. C. de Decurion. Conf. Brunnem. ad dd. LL. Carpzov. l. 4. R. 75. n. 8. & seqq.* consequenter nec per præscriptionem acquiri posse. *V. Ægid. Thomas. in Tract. de Collect. §. Exactis Ecclesiasticis personis num. 26.* utpote in quibus ipse Reipubl. nervus consistat. *Nov. 149. c. 2. & per quæ ipse Respublicæ conserventur Nov. 161. c. 2. & stabiliantur Nov. 52. sic, ut propterea ad eadem solvenda ipsa conscientia obligare dicatur. Grot. de J. B. & P. l. 1. cap. 2. §. 7. certissimum tamen est &, quod non uno modo ab his immunitas acquirantur, ipsæ leges & earum Interpretes edocent. Vid. Tab. in Comment. ad tit. C. de metat. p. 3. sect. 2. c. 1. tb. 6. & 7. Eckolt. ad tit. ff. de jur. immunitat. §. 2. 5. & 6. Lauterbach Comp. ff. eod. tit. lit. A. B.* inter quos non postremum locum obtinet *Præscriptio*; quæ materia de præscriptione immunitatis a Tributis cum in foro maximum habeat usum, eapropter huic Almæ Lipsiensi, quæ me per quatuor annos & quod excurrit, aluit, va-

A 2

ledictu-

ledicturus Academica libertate, quæ nemini damno esse potest, confusus eandem publice ventilare & qualescunque ingenii mei vires in eadem periclitari constitui. A Te vero, B. L. ut conatibus hisce exiguis faveas, & si in aliquibus erratum, ingenii mei tenuitati ignoscas, cui in gravissima hac & intricata materia labi facile fuit, de-centissime peto. Cæterum, cum auspiciis supremi Numinis universa bene gerantur *Nov. 6. in præf. sub fin.* ita, invocato prius ejus auxilio, hanc materiam exordior Feliciter!

TRACTATIO.

THES. I.

DE præscriptione immunitatis a Tributis hac dissertatione acturo mihi convenire videtur, ut ante omnia secundum communiter receptam Methodum in vocabulorum inscriptorum incunabula, indolem atque significatum paucis inquiram.

THES. II.

Etymis autem vocum non diu immorabor, tum, cum illæ singulis, qui modo prima legitimæ scientiæ elementa addidicerunt, tritissimæ atque vulgarissimæ sint, tum, cum res sit, si non otiosæ prorsus quæstionis & proleteria, judicio Dn. Eckolt. ad tit. ff. de A. R. D. §. 1. Criticorum tamen & Grammaticorum pulpitis, quam Ictorum cathedris dignior, suffragante Excell. Dn. D. Carpz Antecess. in alma Phylurea cull. berr. Fautor. & Patron. meo ubique æsumatissimo in Dissert. de Jur. Braxand. cap. 1. §. 1. in fin. tum, quod labor ille jamdiu a Lexicographis sit præoccupatus, quos exscribere & huc transferre nec vacat nec lubet. Nam præscriptionis vocabulum a præscribendo descendere, oppido & absque Diogenis patet lucerna.

THES

THES. III.

Sumitur autem apud Jctos & in usu juris variis modis, Vid. l. 5. C. de pignor. & hypothec. l. 21. C. de Transact. l. 5. C. finium regund. l. 111. ff. de condit. & demonstrat. potissimum vero tribus vel Generalissime, vel Specialiter, vel Specialissime. Generalissime pro Exceptione quacunque reo competente l. 30. §. omnis C. de jur. Dot. l. 9. pr. ff. de transact. tam dilatoria l. 12. l. 13. C. de except. seu prescript. quam peremptoria l. 8. C. eod. l. 29. pr. ff. de except. rei judic. l. 91. ff. de solut. quibus reus agentem accusantemve ad tempus vel in totum repellit ac summovet: quo significatu acceptum vocabulum *Præscriptionis* & exceptio promiscue pro Synonymis a Dd. accipiuntur arg. rubr. tit. ff. & C. de except. seu prescript. l. 23. ff. eod. l. 52. §. 3. de judiciis l. 3. §. 1. de pravaricat. l. 12. de suspect. Tutor. l. 1. §. 1. ne de stat. defunct. l. 34. §. 3. de leg. 2. Conf. Dn. Struv. S. J. C. Ex. XLIII. Aphor. V. Dn. Strauch. Diff. ad L. Decis. Diff. 1. cap. 2. n. 21. & seqq. Specialiter acceptum denotat modum acquirendi, quo per continuationem possessionis temporis lege definiti tum corpora, tum jura acquirimus l. 3. ff. de usurpat. & usucap. l. 2. C. de long. temp. prescript. In Specialissimo denique significatu indigitatur illa utilissima, prout a Vultej. lib. 2. c. 7. n. 846. vocatur & foro frequentissima Exceptio, quam in specie Præscriptionis vocitamus, tot. tit. ff. de divers. & temporal. prescript. & tit. C. de prescript. 30. vel 40. annor. Secundus significatus huc spectat, & nihil aliud mihi significat, quam singularem illum modum, quo quis immunitatem a Tributis acquirit.

THES. IV.

Vicaria nomina præscriptionis sunt *Ufus*, sic vocatur in l. 20. l. 23. §. 1. ff. ex quib. caus. maj. possessio l. 19. l. 30. ff. eod. l. 6. C. quib. non obicit. long. temp. prescript. l. fin. C. de fund. patrimon. incubatio diuturna, l. fin. C. ne rei domin. vel templ. vindic. Temporis suffragium, l. 24. ff. de donat. inter V. & U.

Temporis definitio, l. 1. C. ne rei domin. vel templ. Usucapio, rubric. pr. & tot. tit. J. & ff. de usucap. & long. temp. prescript. non usus-capio, cum non usus capiatur, sed usu vel per usum nos capiamus, teste Dn. Strauch. Dissert. VIII. Apher. 2. Dn. Eckolt. tit. ff. de usurpat. §. 3. Schneidew. ad rubr. J. de usurpat. n. 5. Videtur quidem obstare l. 1. §. 2. ff. pro dote, sed ad illam respondet Magnif. Dn. D. Swendendorff. Antecess. in Alma hoc Lips. Celeberr. Fautor atque Promotor studiorum meorum summe devenerandus in aureis suis Annotatis ad Eckolt. c. 1.

THES. V.

Immunitas vero derivatur a præpositione In & nomine munus, quod tamen non pro dono, quod nulla necessitate juris vel officii sed sponte præstatur l. 29. ff. de donat. l. 53. de R. J. l. 214. de V. S. accipias, sed pro onere personæ vel rerum, quod ex necessitate, vi legis, moris imperiive ejus, qui jubendi potestatem habet, in nos suscipere, d. l. 214. de V. S. vel propter fructus præstare tenemur l. 1. pr. l. 6. §. 3. & 5. l. 14. §. 2. l. 18. pr. ff. de muner. & honor. l. 13. ff. de impens. in rem dot. fact. l. 4. §. 1. de Censib. Hinc ex eo, quod vacatio nem munerum præstet, immunitas appellatur in l. 18. de V. S. Conf. Tabor in Commentar. ad tit. C. de metatis & Epidemetic. p. 3. Sect. 1. c. 1. tb. 10. p. m. 150. & 151.

THES. VI.

Dicitur alias vacatio munerum tot. tit. ff. de vacat. muner. privilegium vacationum, l. 8. §. 2. de vacat. & excusat. & aliis passim nominibus effertur. In specie vero hæc, quam in præsens tractare animus est, Dd. modo libertas ab onere Collectarum, modo immunitas non solvendi Collectas, Balb. Tract. de prescript. 2. part. quint. part. quest. 7. n. 1. & 4. modo libertas non solvendi onera, Natta Consil. 406. n. 4. modo libertas & immunitas a solutione Collectarum. Fichard. Tom. 2. Consil. 138. n. 5. modo exemptio & immunitas a Collectarum solutione.

solutione. *Cothmann Vol. 1. Confl. II. n. 106.* modo libertas a Tributis. *David Fritsch in Disputat. Inaugural. de contribut. §. 52.* modo aliter: In Germano Idiomate immunitas eine Freyheit, Befreyung, & quatenus immunitas a Tributis audit, eine Steuere und anderer Obrigkeitl. Anlagen Freyheit appellatur.

THES. VII.

Tributi vocabulum, cujus mentionem facit Paulus in *l. ult. §. 7. ff. de censibus*, & Imperator in *Rubric. §. tot. tit. C. de Annon. §. Tribut.* sive ab intriptione sive a tribuendo seu ex eo, quod militibus tribuatur secundum *l. 27. de V. S.* sive aliunde deducas, perinde erit; magis expediet nosse ad meliorem propositi mei notitiam, quid appellatione Tributi hoc loco intellectum velim. Et ut me breviter expediam, utor verbo Tributi in usu promiscuo tam pro illis pensitationibus, quæ annuatim & ordinariæ vi legis vel Constitutionis in certa determinata summa vel quantitate, quam pro illis, quæ non annuatim & ordinariæ ex improvviso, exigente ita casu & Reipublicæ necessitate, per Magistratus indictæ præstari debent.

THES. VIII.

Synonyma Tributi sunt Contributio, *l. 32. §. 6. de admistr. §. peric. tutor.* Onus annonarum *d. l. 32. §. 6. §. rubr. tit. C. de annon. §. Tribut.* intription, *l. 6. §. 5. de muner. §. honor.* Collatio, *l. 27. §. 3. de usufr. 2. F. 56.* Functio sive Civilis Canon *l. 6. C. de præscript. 30. vel 40. annorum, l. fin. C. de fund. patrim.* functiones publicæ *l. 5. C. de annon. §. Tribut.* Indictio, *tot. tit. C. de indict. §. l. unic. C. de Superind. (libr. 10.)* Census, *l. 2. C. sine Cens. §. reliqu. munus, l. 18. de V. S.* Stipendium, *l. 27. eod.* Quamvis etenim in libris ff. Stipendium & Tributum aliquando separentur, ut in *l. 7. §. 2. de usufr. l. 13. de impens. in res dot. fact.* & illud populo, hoc Principi præstitum dicatur. *Arnold. Vinn. ad §. 40. J. de R. D. n. 7.* συνωνυμα tamen esse

esse ex auctoritate Pomponii refert Ulpianus in l. 27. §. 1. de
V. S. Neque solum initio Stipendium & Tributum promi-
 scue appellata est ea pecunia, quæ populo imperabatur & col-
 ligebatur in publicum, ut ex ea miles sustentaretur, sed etiam
 apud posteriores promiscuus eorundem verborum usus re-
 peritur, uti observavit Cujac. l. 7. *Observ.* 3. in eo tamen ali-
 qua differentia est, quod plerumque Stipendium, non tribu-
 tum appellamus æs, quod ex Tributo militibus solvitur. Ar-
 nold. *Vinn. c. l.* Item Berna. *Bocer. de Collect. cap. 1. n. 2. C. F.*
A. tit. de Censib. n. 19. Add. Cz. l. 4. R. 70. n. 7. In nostra Vernacula
 vocatur eine Anlag, Steuer, Geschoss, Hülff-Geld, Schatzung,
 Franck-Steuer, Quatember Monat und Accis. Vid. *Besold. in*
Thesaur. Practic. verb. Steuer, Dn. Eckolt. tit. ff. de Censib. §. 5.

THES. IX.

Exposita definitione Præscriptionis immunitatis a Tribu-
 tis Nominali, ad Realem nunc progredior, quæ ita concipi
 posse videtur, quod præscriptio immunitatis a Tributis sit acqui-
 sitio legitima, qua oneri Tributorum obnoxii immunitatem a
 Tributis præstandis per continuationem possessionis temporis
 lege definiti acquirunt & jus exigendi eadem perimunt.

THES. X.

Generis locum obtinet Acquisitio. Quamvis enim me-
 non fugiat, quod præscriptio describatur per adjectionem
 ab Imperatore in l. 3. ff. de usucap. ab Eckolt. ad ff. eod. tit. §. 6.
 Wesenb. ad ff. eod. n. 3. placet tamen magis generis loco vox
 acquisitionis cum Magnif. Dn. Sivendendorff. in Exam. Juridit.
 XXX. *Erronear. posit in paratit. Wesenb. in posit. l. Opposit. Dn.*
Strauch. Diff VIII. Aphor. XVII. tum, quod præscriptio sit mo-
do acquirendi, §. fin. ff. de usu & habitat. pr. ff. de usucap. junct.
pr. ff. de donat. §. fin. ff. per quas person. cuique acquit. atque
 hinc magis proprie dicatur acquiri, quam adiei immunitas
 a Tributis. Tum, quod adjectio respectum habeat ad Cau-
 sam

nam præscriptionis Efficientem, acquisitio autem ad ejus Naturam & rationem formalem. Tum denique, quod in præscriptione domini vel alterius juris adjectio non fiat ipso jure & immediate, ut in actibus ultimæ voluntatis, l. 80. ff. de legat. 2. l. 64. ff. de furt. sed mediate, per usum ac possessionem, l. 19. l. 23. pr. §. 1. & 3. ff. ex quib. caus. maj. Hahn. ad Wesenb. d. t. Differentia desumitur tum a Causa efficiente remota, tum propinqua, cum qua coincidit Forma Essentialis, tum a Subjecto, tum ab Effectu, de quibus singulis in sequentibus profusius.

THES. XI.

Definitionem excipit Divisio. Dividitur autem a Dd. ratione existentis vel deficientis tituli (1) in præscriptionem immunitatis *cum Titulo* & *sine titulo*. Bocer. de Collectis cap. 2. n. 67. Rosenthal de feud. c. 5. conclus. 84. de qua judicabis ex infra dicendis. (2) Ratione Subjecti, in *Universalem*, qua Universitates, aut Collegia l. 5. §. pen. de jur. immunit. Et *Singularem*, qua singulæ personæ immunitatem acquirunt Dn. Tabor. ad tit. C. de metat. p. 3. sect. 1. c. 1. ib. 12. (3) Ratione Objecti pro diversitate Tributorum, quæ vel Ordinaria sunt, vel Extraordinaria: Ordinaria dicuntur, quæ a lege certam, vel singulis annis vel etiam casu determinato emergente, recurrentem atque statutam habent præstationem l. 1. C. de vacat. muner. publ. (10. 45.) l. 5. C. de annon. & tribut. (10. 16.) l. 1. C. de privileg. corp. urb. Rom. (11. 14.) Extraordinaria vocantur ea, quæ extra institutum legis ordinem in casus repentinos ex improvviso incidentes per Magistratus collationes ad tempus imperantur l. 8. §. 3. de vacat. & excusat. muner. corp. §. f. J. de Interdict. Magnif. Dn. Schwendendorff. in disput. de Collect. ib. 7. Rein-king. de R. S. & E. lib. 1. class. 5. cap. 4. n. 141. quod alia sit præscriptio immunitatis a tributis ordinariis, alia vero ab Extraordinariis. (4) ratione Formæ seu Diversitatis temporum in præscriptionem immunitatis *longissimi temporis* & præscriptionem immu-

immunitatis temporis immemorialis. (5) Ratione effectus in præscriptionem immunitatis a Tributis tantum *pro parte*, quando Tributa in minori summa per legitima tempora soluta sunt. *Cothmann. Vol. 1. Consil. 2. n. 90. Curt. Consil. 60. num. 14.*

THES. XII.

Pergo ad Causam efficientem, quæ, uti dixi, est vel Remota vel Propinqua, de propinqua inferius. Remota autem præscriptionis immunitatis a Tributis nulla alia est, quam lex Civilis tam *respectu initii & originis*, quam *respectu reformationis & formæ*. Imperator enim Iustinianus effecit, ut jura in genere *l. fin. C. de long. temp. præscript. l. 3. l. 4. C. de præscript. 30. vel 40. annor. l. 1. §. fin. de aqu. & pluvi. arcend. l. 1. l. 2. C. de servit. & aqua.* & in specie jus immunitatis a Tributis præscriberetur. *l. fin. C. de fund. patrim.* Nec obstat, quod longi temporis præscriptio Hebræis, *arg. Judic. cap. 11. vers. 26. Levit. 25. vers. 29.* aliisque populis & Gentibus, teste Grotio de *J. P. & B. lib. 7. c. 4. n. 2.* fuerit cognita & a Platone *lib. 12. de Legibus* in Rempublicam inducta. Quemadmodum enim hoc quidem verum est de præscriptione rerum mobilium & immobilium. *Conf. Hahn. ad Wesenb. tit. ff. de usurpat. n. 9. Carpz. l. 1. R. 35. ita LL. 12. Tabb. servitutum aliorumque jurium,* neque præscriptionem fuisse, testatur antiquitatum solertissimus indagator. *Dn. Strauch. Dissertat. Justin. VII. Aphor. XX.*

THES. XIII.

Visa nunc Causa Efficiente remota, porro dispiciendum erit de Justitia præscriptionis tum in genere, tum præscriptionis immunitatis a Tributis in specie, cum scilicet alias neutra existeret, lege easdem prohibente, secundum *l. 5. C. de LL.* Quod attinet Justitiam præscriptionis in genere, certe illa tantis rationibus & fundamentis nec non juris textibus nititur, ut nec æquitati naturali, multo minus juris Civilis dispositio-

ni repugnet. Textibus juris recensendis supersedeo, cum iisdem totum Corpus juris uberrime scateat, dum modo probavero convenientiam ejus cum æquitate naturali, quæ in eo cernitur, quod (1) in præscriptione interveniat voluntas domini præsumta: Nam dominus ex omissa per longum tempus rei suæ vindicatione ex communi hominum opinione illam censetur derelinquere, & ita res incipit nullius esse, ut proinde naturali ratione occupanti cedat. §. 12. & 46. *J. de R. D.* imo dominus, dum patitur rem suam usucapi, alienare intelligitur *l. 28. ff. de V. S.* quæ præsumta domini voluntas ad instar expressæ §. 40. *J. eod.* ad transferendum dominium jure naturali sufficit. *Excellent. Dn. D. Christian Thomasius, Patronus atque Præceptor meus summopere colendus in Instit. Jurisprud. divin. lib. 2. cap. 9. §. 157. 177. 194. & seqq.* (2) quia præscriptionis finis ultimus est tranquillitas humani generis, *Dn. Eckolt, tit. ff. de usurpat. §. 28.* cujus interest, ut dominia rerum non sint in incerto *l. 1. ff. de usurpat. junct. pr. J. eod.* & litium aliquis sit finis. *l. fin. ff. pro socio l. 12. C. de judic.* (3) quia legitimum tempus tantum tribuit bona fide possidenti, quantum ipsum dominium *l. 36. ff. de R. J.* Nec obstat, neminem cum alterius damno debere locupletari *l. 14. ff. de condict. indebit. l. 106. de R. J. cap. 48. de R. J. in 6to.* Damnum enim, quod sua culpa quis sentit, non sentire intelligitur *l. 203. de R. J.* & volenti non fit injuria *l. 1. §. 5. de injur.* privataque hæc jactura, si qua est, ex negligentia orta, bono publico compensatur *l. 1. ff. de usurpat. Dn. Eckolt. c. l. quod semper præfertur privato l. 3. C. de primipil. c. 18. de R. J. in 6to 2. F. 52. pr.* Nec obstat, quod præscriptio dicatur impium præsidium *Nov. 9. in præfat.* Nam verum omnino hoc est, si quis, ut in citat. *Novell. se fundat in solo tempore, quod tamen nondum legitime adimplevit. Conf. Dn. Amad. Eckolt. c. l. Ungebauer Exercit. Justin. VII. quæst. 2. in Nego circ. fin.* Nec obstat, quod res nostra sine facto nostro ad alium transferri non possit *l. 11. ff. de R. J. l. 2. de his, qui sunt sui vel alien. jur.* & in transferendis dominiis

cum Effectu ab utraque parte consensus requiratur *l. 55. de O. & A. l. 19. de reb. cred.* hoc enim procedit in contractibus, non vero in iis, quæ a legis potestate fiunt. *Jac. Mastert. de Justit. Roman. leg. lib. 2. dubitat. 39.* Imo omnino factum intercedit, licet non verum, tamen præsumtum *arg. l. 28. de V. S. l. 12. de R. J. l. 16. de fund. dotal.*

THES. XIV.

Præscriptionem immunitatis a Tributis in specie quod concernit, nec ipsa improbatur. Præterquam enim, quod hæc communi Dd. Schola & communibus Interpp. suffragiis approbetur, de quibus testatur *Bocer. de Collect. c. 11. n. 66. ubi XVIII. supremi subsellii Ddres allegat. & Tabor ad tit. C. de Metat. p. 3. sect. 2. c. 1. th. 7. ubi hoc assertum commune dicit. Add. Richter Velitat. Academ. 24. n. 138. & 154. Surdus Consil. 234. n. 14. 15. Frid. Alb. Maul. in Thesaur. Tabor. Pract. de Collect. Tit. 7. n. 3. Dn. Eckolt. tit. ff. de munerib. & honor. §. 10. certe nec destituitur rationibus firmissimis. Est enim (1) regulare, omnes res tam corporales quam incorporales juri præscriptionis subiectas esse, nisi quæ specialiter & nominatim exceptæ probentur *l. 1. C. de long. temp. præscript. Eckolt. tit. ff. de usucap. §. 9. Lauterb. comp. ff. eod. tit. lit. O. Modest. Pist. Vol. 1. Cons. 4. n. 27.* quod vero obligatio solvendi Tributa expresse excepta sit, nullibi patet, adeoque regulæ tenaciter inhaerendum *l. 19. C. de SS. Eccles. cap. 2. de restit. spoliat. in 6to. donec proberur hic casus exceptus l. 5. ff. de probat. (2) probatur per generalem regulam in l. 4. C. de præscript. 30. vel 40. annor. ubi depositum est, quod nullum jus privatum vel publicum in quacunque causa vel quacunque persona, quod 40. annorum extinctum est jugi silentio, moveri, sed quilibet super jure suo &c. plenissima munitione securus esse debeat. *mod. leg. fin. C. de fund. patrim. (n. 61.)* (3) Sicuti libertas a vectigalibus præscribi potest *l. 4. §. 2. l. 9. §. 6 ff. de publican. Mod. Pist. c. l. Myns. C. 5. O. 29. n. 2.* ita etiam libertas ab obligatione solvendi tributa poterit, cum Tributa & vectigalia pari jure gaudeant.**

deant. *Alciatus l. 5. Consil. 84. n. 1. Bursat. Consil. 161. n. 5. (4) Si-*
cuti immunitas a præstandis Tributis privilegio l. 2. C. de qui-
bus mun. vel præstat. (10. 48.) l. 10. & seq. C. de excusat. mun. (10. 47.)
Add. l. unic. C. de his, qui a Princip. vacat. accep. (10. 44.) l. 35. C.
de Episcop. & Cleric. & consuetudine. l. 7. C. de excusat. mun.
(10. 47.) l. 1. C. de excus. & translât. milit. annon. (12. 39.) l. 32. §. 1.
de LL. l. 3. §. 4. de aqu. quot. & astiv. l. f. C. quæ sit long. consuet.
 ita etiam præscriptione acquiri potest; cum eadem præscri-
 ptionis, quæ vel privilegii vel consuetudinis circa acquisitio-
 nem libertatis a præstatione Tributorum potestas sit *l. fin. C.*
de fund. patrim. (11. 61.) l. 1. C. de erogat. milit. annon. (12. 38.) c. 4.
X. de præscript. Carpz. p. 2. C. 2. d. 4. n. 5. & quicquid privile-
 gio acquiri, illud etiam præscriptione induci potest. *Modest.*
Pistor. c. l. n. 30. Barbos. locupl. l. 14. c. 83. ax. 3. Nec minus ro-
 boris in præscriptione tacita Principis voluntas habet, *l. 28. de*
V. S. quam in privilegii concessione expressa *arg. l. 32. de LL.*
 Imo Princeps eo ipso, dum Tributa non exigit, immunita-
 tem tacite largitur & indulget. *Tabor ad tit. C. de metat. &*
Epidemet. p. 3. sect. 2. c. 1. n. 7. (5) Sicuti jus collectandi ceu ma-
 gis odiosum per præscriptionem acquiri potest. *l. 18. §. 25.*
de mun. & honorib. Berl. p. 2. conclus. 4. n. 14. ita multo magis
 immunitas ab ejusmodi oneribus ceu favorabilior præscribi
 poterit. *Modest. Pist. c. l. Besold. Consil. 233. n. 109.* (6) Si ipsa
 Superioritas ejusque exemptio præscribitur secundum *Gail.*
de Arrest. Imper. c. 7. n. 24. Klock. de Contribut. cap. 16. sect. 2. n. 114.
 multo magis consequens erit Tributum, quod saltem symbo-
 lum & nota est Superioritatis, ne fortius sit signum, quam
 est signatum, præscribi posse, *Manz. Cent. Decis. Palatin. 49.*
n. 7. Cz. p. 2. C. 2. d. 2. Christoph. Winzler. Tr. de Collect. Obs. 18.
n. 1. maxime, cum ille, qui a Tributorum solutione immu-
 nis factus est, Principis sui Superioritati nihilominus adhuc
 obnoxius maneat. (7) Confirmatur per *Recess. Imp. de Ann.*
1548. §. Und soll unser Kaysersl. Cammer Gericht Ibi: Ob einer
 des Reichs Anschläge befreyet, darwider, wie in solchen Fällen
 recht

recht ist, præscribiret oder sonst aus erheblichen rechtmäßigen Ursachen seine Hülffe in das Reich zu thun nicht schuldig ist & in §. Wann auch ein Ausgezogener oder ausziehender Stand ausführen wolte, daß er des Reichs-Anschläge und Hülffe halben privilegiert sey oder wider die Reichs-Anschläge und Hülffe legitime præscribirt habe.

THES. XV.

Quemadmodum igitur ex dictis Justitia tum præscriptionis in genere, tum nostræ in specie haud dubie dilucide apparet, ita nunc inquirendum est in Causam, quæ Imperatorem ad introducendam præscriptionem libertatis a Tributis commovit, quæ considerari potest vel in genere, vel in specie. In genere considerata est illa, ne, sicuti in præscriptione rerum corporalium ipsa rerum dominia sic in præscriptione rerum incorporalium jura sint in iure arg. l. 1. ff. *de usurpat.* In specie vero videtur illa esse, quod, cum jus Collectandi per præscriptionem acquiri possit l. 18. §. 25. *de mun. & honor.* multo magis libertas eodem modo obtingere debeat; cum favorabilior sit præscriptio libertatis contra servitutem, quam præscriptio servitutis contra libertatem *Barbof. locupl. l. 14. c. 64. ax. 5* & res facilius ad suam primævam naturam revertatur l. 27. §. 2. *de pact.* Non enim homines nascuntur, ut compellantur onera subire, sed omnes nascuntur liberi, uti loqui amat *Surd. Consil. 234. n. 39.* unde æquitatis & juris ratio maxime svadet, cum consuetudo & præscriptio in odiosis, nempe in acquirendo jure & exactione Tributorum efficax sit ad obligandum quempiam, id multo magis procedere in dissolvendo Jure & exemptione a Collectis l. 47. *de O. & A. l. 99. de V. O. d. 33. de re judic. l. 125. de R. J.*

THES. XVI.

Provehor jam ad Causam Efficientem Propinquam huius præscriptionis, quam constituunt requisita ejus legitima.

THES. XVII.

Quemadmodum autem alias præscriptionis rerum corporalium fundamentum & lapis quasi angularis, uti vocatur *ab Eckolt. tit. ff. de usucap. §. 12.* est *Possessio*, quæ corpore & animo *l. 3. §. 1. de A. & A. P. §. 5. in fin. J. de Interdict.* mediante apprehensione acquiritur *l. 2. §. 1. l. 3. de act. emt. l. 20. de pact.* & ad præscriptionem necessario requiritur in *l. 3. l. 25. de usurpat. c. 3. de R. J. in 6to* ad præscriptionem vero rerum incorporalium & jurium, cum vere possideri non possint *l. 32. §. 1. de S. P. U. l. 3. pr. de A. & A. P.* sufficit quasi *Possessio*. *Carpz. p. 2. C. 4. d. 8. n. 6. Lauterb. comp. jur. ff. tit. de Servit. lit. C. & E.* quam apprehendimus per usum & patientiam domini, quippe quæ in rebus incorporalibus traditionis vicem obtinent *l. fin. de servit. l. 1. §. 1. de S. P. R. l. 11. §. 1. de publ. in rem act. l. 3. pr. de usufr.* Ita etiam ad fundandam præscriptionem immunitatis a Tributis requiritur *quasi Possessio Klock. de Contrib. cap. 16. sect. 2. n. 30. ibi: Alterum Requisite est quasi possessio.*

THES. XVIII.

Sunt autem ad inducendam quasi possessionem in præscriptione rerum incorporalium duo maxime necessaria, videlicet *Usus & Patientia*, (quorum alterutrum ob naturam Correlatorum sine altero nec esse nec intelligi potest *Hahn. ad Wesenb. tit. de servit. n. 5.) Vinn. ad tit. J. de servit. P. II. & R. n. 4.* unde non dubitandum, quin illa duo ad nostram præscriptionem similiter concurrere oporteat. Hinc ut quasi possessionem libertatis a Tributis acquisivisse quis dicatur, cum unanimiter statuant Dd. fere omnes, sufficere, quod Tributa a Magistratu indicta atque imposita, ceteris omnibus solventibus,

bus, a præscriptionem objiciente non soluta fuerint *Klock. d. cap. 16. sect. 2. n. 30. Bocer. de Collect. c. n. n. 70. F. A. Maul. Theor. Pract. Tract. de Collectis Tit 7. n. 7. Surd. d. Consil. 234. n. 34. Manz d. quæst. 49. n. 22. Mlynf. Respons. jur. Decad. 8. R. 70. Besold. Consil. 233. n. 107. ubi XV. autoritates allegat, non possunt non Usus & Patientia, ille a parte præscribentis, hæc a parte Magistratus adesse. Dum enim quis prædia sua a publicis functionibus, quas a Magistratu generaliter indictas cæteri omnes exsolvunt, immunia possidet, neque quicquam eorum nomine præstat, eo ipso quasi possessionem hujus immunitatis apprehendit *arg. l. f. ff. de servit. & dum Magistratus jus suum exigendi non exercens aliquem hac immunitate suo Juri contraria & derogante uti patitur, tunc tacita quadam voluntate eam quasi tradidisse intelligendus est arg. l. 18. de V. S. l. 1. §. 2. ff. de S. P. R. l. n. §. 1. de publ. in rem action. Richter Velitat. Academ. 24. n. 139. Camillus Borellus Consil. 74. n. 53. ubi ex Natta dicit, quod, quando non solvit onera, solventibus aliis, non solvendi libertatem præscribat & patientia adversarii isto casu traditionem operetur.**

THES. XIX.

Quemadmodum autem ad præscriptionem rerum corporalium non quævis possessio sufficiens est, sed Civilis requiritur *l. 13. pr. ff. de usurpat. l. 55. de O. & A. in præscriptione contra rerum incorporalium v. gr. servitutum, ad hoc, ut quis in earundem quasi possessione constitutus dicatur, Civilis quasi possessio necessaria est, & civiliter possidere is demum censetur, qui re alterus Jure servitutis & quidem sibi constitutæ, quæ tamen constituta non est, utitur l. 10. §. seq. l. 21. l. fin. ff. servit. quemadm. amitt. eo scilicet animo, ut Jure suo uti possit, etiam adversario invito Arnold. Vinn. ad §. f. 3. de servit. n. 6. ita pari modo in hujus immunitatis præscriptione Civilis quasi Possessio necessaria reputanda, scilicet ut quis Tributa publice indicta & imposita eo animo non solvat, quod*

quod ab illa obligatione, etiam invito Magistratu se immunem servare & in illa libertate tueri velit. *Petrus Antibolus Tract. de Collect. p. 2. §. Restat nunc videre n. 15. & 17. in fine.*

THES. XX.

Quæsitum autem est a parte Magistratus, utrum simplex Magistratus patientia vel potius negligentia sufficiat, an vero connexam habere debeat scientiam. Et utut Dd. in præscriptione rerum incorporalium patientiam domini requirant scientia instructam. *Vinn. ad §. f. J. de S. P. U. & R. n. 4. Schneidew. ad d. §. f. J. eod. n. 10. 11. Hahn. ad Wesenbec. tit. de servit. n. 5. tum arg. l. 2. ibi: eo sciente C. de servit. & aqu. tum ex ratione, quod ignorans agere impediatur. l. 55. de adilit. edict. l. 19. de inoffic. testam. contra quem nulla currat præscriptio l. 1. §. 2. C. de anal. except. l. 30. C. de jur. dot. Carpz. p. 2. C. 3. d. 13. n. 4. verius tamen est, quod scientia nec in rerum incorporalium, nec in hac immunitatis præscriptione requiratur. Tum propter text. in l. fin. in fin. ibi: nulla scientia vel ignorantia expectanda C. de præscript. long. temp. Tum, quod in præscriptione servitutis extinctiva sive libertatis ab onere servitutis ejus, contra quem præscribitur, scientia non necessaria sit per l. 19. §. 1. ibi: per constitutum tempus ad amittendam servitutem ignoraveris eam tibi legatam esse ff. quemadm. servit. amitt. sed sola non petentis negligentia sufficiat. Covarruv. ad capit. possessorum in princip. n. 8. de R. J. in 6to. ex quo inferri potest, quod etiam in præscriptione libertatis a Tributis scientia Collectantis non requiratur. Tum, quod ex lapsu longissimi temporis (quod in præfenti præscriptione requiritur per inferius dicenda) ipsa scientia præsumatur. Dn. Strauch. Diff. VII. tb. XX. Hahn. ad Wesenb. tit. de servitut. n. 5. Cæpölla de S. P. U. cap. 20. Schneidew. ad §. f. J. de servitut. n. 12. ubi hanc sententiam dicit communem, ad hunc Effectum, ut is, qui immunitatem a Tributis obtendit & a se præscriptam dicit, eandem Magistratus scientiam probare haud teneatur arg. l. 9. de probat. Decius Consil. 185. Syl*

vanus Consil. 96. n. 5. & quod hoc in specie in eo quoque qui se contra impositionem Tributorum exceptione præscriptionis tueri nititur, procedat, nominatim confirmat Bocerus d. cap. II. n. 76. Myns. d. Respons. I. num. 77. Menoch. Consil. 887. n. 53. Hinc non obstare dicit Dn. Strauch. c. I. in fin. l. 2. ibi: eo sciens C. de servit. & aqua, quam in argumentum contrariæ sententiæ probandæ Dd. adducunt. Ut enim taceam, quod Imp. Antoninus in illa lege duobus illis ablativis utens loquatur narrative referendo facti speciem, quod contigit, & de quo consultus erat, quo casu duo ablativi absolute positi non inducunt necessitatem per ea, quæ tradit Barbos. locuplet. in Thes. loc. comm. l. I. c. I. ax. I. responderi quoque potest, quod ibi agatur de longi, non vero de longissimi temporis (de qua in præfenti materia sermo est) præscriptione. Nec obstat ratio adducta, quod ignorans agere impediatur. Ignorantia enim non impedimentum juris est, quod solum præscriptionem impedit l. I. §. 2. C. de annal. except. sed facti, quod nunquam cursum præscriptionis sistit. Vinn. ad §. 6. J. de Affion. n. 4. D. Eckolt. ad tit. ff. ex quib. caus. maj. §. 1. Lauterbach. comp. jur. ff. tit. de usurpat. in C. p. m. 916. & tit. ff. de divers. temp. præscript. in C. p. m. 982.

THES. XXI.

Ex his, quæ dicta sunt, facile constare poterit, si forte (I) ex persona præscriptionem prætendentis usus legitimus sive quasi possessio vel in totum deficiat, vel aliqua ex causa vitiosa vel denique insufficiens sit, præscriptionem in vanum allegari. Sic in totum deficit quasi possessio, si Ex. gr. intra centum vel plures annos certa aliqua species extraordinariorum Tributorum indicta non fuisset & post tantum tempus emergens necessitas eadem imponi desideraret, frustra præscriptio immunitatis allegabitur; cum ad inducendam quasi possessionem requiri ex communi Dd. sententia dixi Tributa debere esse indicta & ab omnibus aliis soluta, præter eum qui

qui præscriptionem obtendit, qui per legitimum tempus plane nihil solverit. Deinde possessio erit vitiosa, si e. gr. Titius ob maxima ipsius in Rempublicam merita Tributa ad decennium remissa accipiat & per illud tempus a necessitate Tributa solvendi non nisi ex Magistratus liberalitate liber existat, neque is hoc animo per illud decennium tributa non solverit, quod id jure suo faceret, ejus temporis possessio Sempronio Titii filio non proderit, ad exemplum ejus, qui prædio alieno ad sui prædii utilitatem jure amicitiae vel familiaritatis utitur, qui servitutem hoc modo ob vitiosam possessionem nunquam præscribit. *Carpz. p. 2. C. 4. d. 14. & p. 2. C. 41. d. 9. Dn. Eckolt. tit. ff. de servit. §. 2.* Denique possessio erit insufficiens, si e. gr. Magistratus Civibus cujusdam Civitatis propter incendii ruinam Tributorum solutionem ad decennium remittat & postea eveniat, unum alterumve Civem, computato hoc decennio per 40. annos nihil Tributorum nomine solvisse, eaque de causa præscriptione immunitatis contra impositionem Tributorum uti velle, certe ratione decennii perperam allegabit, ex ratione, quod ceteri concives nihil Tributi nomine per illud decennium persolverint, omissis aliis rationibus, quæ hoc casu præscriptioni immunitatis obstant.

THES. XXII.

Nec minus præscriptionis immunitatis allegatio plane inutilis futura erit, deficiente (II) ex parte Magistratus patientia, quippe quæ initium præscriptionis audit in *l. 15. §. 1. de servit.* Huc spectat quoque exemplum in th. præced. relatum, quod; licet Magistratus per totos Centum vel mille annos nullum Tributum imposuerit nec a subditis petierit, immunitas tamen ab iisdem præscripta dici nequeat; quia scilicet alterum requisitum nimirum patientia Magistratus ad fundandam quasi possessionem deficit: Non enim Magistratus patientiam suam præstitisse dici potest, quis jus sibi compe-

tens Tributa indicendi hactenus non exercuit, a quo subditi vel omnes vel unus alterve per legitimi temporis possessionem se eximere potuissent. Nec ex parte subditorum dici potest, illos in quasi possessione immunitatis fuisse, nullo imposito munere, a quo, quod non est, quæri possit immunitas. Nam privatio præsupponit habitum *Barbos. in Thes. loc. comm. lib. 14. cap. 82. ax. 8.* & non Entis nullæ sunt qualitates, *Idem c. l. l. 12. c. 15. ax. 2.* maxime cum per non usum non amittatur Jus *Myns. Respons. jur. decad. 8. R. 70. n. 4.* idque tanto minus, quod impositio Tributorum sit res meræ facultatis *Gædd. V. 4. Consil. Marpurg. 16. n. 294.* cui proinde nullo tempore præscribitur *Wesenb. ad tit. ff. de Jurisdic. n. 14. & de usucap. n. 10. nec non Consil. 45. n. 5. & Consil. 303. n. 126.* ubi ita scribit: Denn ob wohl solche Indictiones und Collecten wider die Obrigkeit dadurch nicht verjähret werden, wann gleich in 100. Jahren der Lands-Fürst der keines gefordert, cum sit actus ab ejus mera facultate dependens. Dennoch weil dieser Korn-Zoll von andern Landsassen unnachlässig allewege, nicht aber von diesem ausländischen befreyeten Amt gefordert, als kan man sich auch disfalls nicht behelffen.

THES. XXIII.

Requiritur ergo secundum superius dicta ad fundandam quasi possessionem immunitatis, ut Tributa a Magistratu indicta &, solventibus cæteris a præscriptionem prætendente non soluta fuerint & hæc non solutio a Magistratu per legitimum tempus tolerata sit. Excluditur hinc ex parte Magistratus interpellatio seu requisitio, ex parte subditi ejus recusatio sive denegatio tanquam minus necessaria: quod exinde probo. (1) quod nusquam in Jure nostro ad præscriptionem 30. l. 40. annorum interpellatio ejus, contra quem, vel recusatio ejus, a quo præscribitur, desideretur, quare ergo quis ea sine lege vel solida ratione requireret? *arg. Nov. 18. c. 5. pr. Klock. d. cap. 16. sect. 2. n. 68.* (2) cum in præscriptione immunitatis,

nitatis, secundum deducta superius, Magistratus scientia non necessaria sit, multo minus requiretur interpellatio & consequenter recusatio, interpellatione sine scientia non procedente. Facit (3) *cap. 4. X. de præscript.* ubi dicitur: quod quarta Decimarum per 40. annos non soluta *absque interpellatione* contra Episcopum præscribi queat, modo sedes pastoralis non careat Pastore, qui Jura Ecclesiæ exigat, unde ad præscriptionem immunitatis consequentiam valere ex superioribus patet. Vid. supra th. XIV. & infr. th. XXXII. Plures rationes adducit *Klock. cit. loc. n. 71. & 72.* ubi simul hanc sententia contra dissentientes defendit. *Cui addatur Cravetta Vol. 1. Consil. III. Myns. d. Decad. 15. Respons. 1. n. 68. Surdus Consil. 234. n. 34. Menoch. Consil. 748. n. 37. & Consil. 887. n. 82. Richter. Velit. Academ. 24. n. 143. Manz. Cent. Decis. Palatin. quæst. 49. n. 21. & 32.* ubi dicit contrariam opinionem communiter esse reprobata, *Besold. Consil. 280. n. 20. & in terminis Consil. 233. n. 107.* quam sententiam etiam amplexa est Amplissima Facult. Juridic. Lipsiens. Mens. Septembr. Ann. 1687. in accuratissimo responso quodam ad consultationem *Matthes Paulen, Beckern zu Görlitz* emisso.

THES. XXIV.

Nec obstat, si forte objiciatur, quod exactio Tributorum dicatur res meræ facultatis, quæ a mera Principis facultate dependeat, *Wesenb. Consil. 303. n. 126.* quarum possessio vel quasi neque dari neque haberi possit circa prohibitionem & acquiescentiam, cum adhuc a nostra voluntate dependeant & nondum existant. *Innocent. ad cap. 1. X. de caus. poss. & propriet.* adeoque nec præscribantur *l. 25. de usurpat. cap. 3. de R. J. in 6to.* Distinguendum enim est inter res, quæ subsistunt in mera & simplici facultate, & quæ Jure domini in re sua cuique competunt & in Judicium deduci nequeunt, & inter res, quæ non simpliciter sunt facultatis, sed Jure actionis competunt, ab aliis debentur & in Judicium deduci possunt, inter

quas

quas & exactio Tributorum refertur *Vid. Besold. Consil. 233. n. 67.*
 ut illæ quidem citra prohibitionem & acquiescentiam sint im-
 præscriptibiles, hæ vero citra eandem præscribi queant, *We-*
senb. l. 1. Consil. 2. n. 94. Casp. Manz. in Cent. Decis. Palatin. quest.
49. n. 13. & seq. Nec obstat (2) quod in præscribendis Juribus
 negativis præscriptio non prius procedat, nisi eam a parte
 præscripturi præcesserit Contradictio vel prohibitio, cui ad-
 versarius per legitimum tempus acquiescat. Ex eo enim tem-
 pore, quo adversarius huic prohibitioni factæ acquiescens ab
 omnibus actibus tali Juri adversantibus desistit & abstinet,
 ejusdem quasi possessionem firmari & tempore accedente le-
 gitimo confirmari dicunt *Dd. ad l. ii. ff. de S. P. U. & ad l. i. C.*
de servit. & aqv. Dn. Ziegler ad Grot. l. 2. cap. 4. §. 15. Hahn. ad
Wesenb. tit. de usurpat. n. 10. & in præscriptione servitutum ne-
 gativatum nominatim ita sentit *Carpz. p. 2. C. 4. d. 13. & p. 3. Decis.*
288. n. 5. ut abhinc non absimilis videatur illatio ad hanc præ-
 scriptionem libertatis a Tributis, *Vid. Matth. Coler. Consil. 1.*
n. 274. Consil. Argentorat. Vol. 1. Consil. 5. n. 181. Hæc enim op-
 positio procedit tantum in præscriptione Jurium mere Nega-
 tivorum, in quibus animus aliter declarari non potest, nisi per
 contradictionem & prohibitionem, fallit autem in præscri-
 ptione talium Jurium, quæ factum implicitum habent, ex
 quo satis citra aliam declarationem animus alicujus elici & col-
 ligi potest, quale quoque in præsentī præscriptione interve-
 nit. Dum enim Magistratus publice Tributum imponit, id-
 que subditi solvunt ad unum omnes, excepto uno alterove,
 qui nihil solvit, certe ex parte ipsius eo ipso, dum non sol-
 vit, quod alii solvunt, factum quoddam intercedit, (nimi-
 rum Tributorum ab ipso debitorum retentio) ex quo oportet
 concludi, non solventem per retentionem libertate a Tri-
 butis uti & Principi sese opponere in exigendis iis: ut & ex
 parte Magistratus, dum in contrarium nihil dicit vel facit,
 actualis patientia & continuata per legitimum tempus acqui-
 escentia concurrit, quam etiam lex pro facto expressæ tradi-
 tio.

tionis & alienationis accipit *l. 28. de V. S. junct. l. 1. §. 2. de S. P. R. Conf. Thom. Merckelbach. in Consil. Klock. Tom. 4. Consil. 1. n. 279. Manz. d. qu. 49. n. 33.* adeoque nec hoc argumentum stringit, cum diversorum diversa sit ratio *l. 20. pr. de minor. l. fin. de calumniat. l. 12. §. 1. de A. vel A. P.* Nec obstat (3) quod possessio per simplex non factum non acquiratur, sed semper facto aliquo ad ejus apprehensionem opus sit *l. 3. §. 1. de A. & A. P.* ex quo inferendum videtur, quod quasi Possessio hujus immunitatis non magis citra talem interpellationem & recusationem acquiri possit, quam ipsa præscriptio sine quasi possessione inchoari & legitime perfici *l. 25. de usurpat.* Sicut enim hoc procedit in non facto absolute & simpliciter tali; ita in hac præscriptione non sermo est de facto in totum & simpliciter negativo, sed tali, quod tum ex parte Magistratus Collectantis, tum ex parte Collectati ejusmodi actum involvit & implicat, ut eo ipso, dum Magistratus a cæteris Tributa imposita exigit & e contra inter illos unum saltem & alterum nihil solvere patitur, Magistratus non possit per hanc suam patientiam quasi possessionem hujus immunitatis tradidisse arg. *l. 28. de V. S. l. f. de servit. l. 1. §. 2. de S. P. R.* & ille, qui solus, cum ceteri omnes Tributa exsolvunt, nihil exsolvit, eo ipso, dum nihil solvit, sed Tributa a sese æque ab aliis debitas retinet, illam quasi possessionem ex illa tacita Magistratus voluntate & concessione apprehendisse videri, *dd. text. Conf. Klock. d. cap. 16. sect. 2. n. 83.*

THES. XXV.

Secundum Requisitum hujus Præscriptionis est Continuatio quasi possessionis per tempus legitimum *l. 3. de usurpat. l. 2. C. de long. temp. præscript. c. 3. ibique Dd. comm. de R. J. in 6to. Cothmann. V. 1. R. 11. n. 92. Klock. d. l. n. 25.* Quantum autem tempus sufficiat, Interppr. multum varieque sentiunt. Certe quidem communiter assertum est, ad talem libertatem obtinendam opus esse tempore immemoriali, de quo *Tabor. de*

de metat. & Epidemet. p. 3. sect. 2. n. 7. Myns. Dec. 15. R. 1. n. 57.
 Manz. cit. quaest. 49. Broeckerff, Nucl. Pandect. exer. 7. th. 138.
 Dn. Eckolt. tit. ff. de muner. & honor. §. 10. & tit. ff. de jur. immu-
 nit. §. 6. Famigeratissimus Dn. Struv. S. J. C. ex. 43. §. 24. & ex. 50.
 §. 75. & nititur text. l. 6. C. de praescript. 30. l. 40. ann. & R. J. de
 Ann. 1548. §. Wo innerhalb Menschen Gedencen der außgezo-
 gene Standt dem Reiche einmahl, zwey oder drey gesteuert hats
 te, soll solcher Standt mittler Rechtl. Erörterung der Sachen der
 Steuer nicht besreyet, sondern dieselbe zu reichen schuldig seyn,
 & quod hoc tempore hæc præscriptio procedat, extra du-
 bium esse dicit Dn. Tab. Myns. Manz. c. II. Conf. Besold. p. 2.
 Consil. 233. n. 106. rationes longa serie adductas vide apud Bar-
 bos. lib. 14. c. 64. ax. 20. Verum an breviori quoque termino
 acquiratur immunitas, magis est dubium. Sunt equidem,
 qui brevius etiam tempus sufficere arbitrantur, ut decennii
 Sylvan. Consil. 61. Vicennii. Vid. Manz. c. l. n. 16. Tricennii Curt,
 Consil. 42. & 177. Cravetta Consil. III. Perez. ad tit. C. de immunit.
 nem. conced. n. 8. Alii distinguunt, an quis bona in Catastrum
 relata cum aliquo titulo colorato possideat, an plane nullo.
 Priori casu statuunt 30. annos ad complendam præscriptio-
 nem sufficere per text. 2. F. 26. §. 4. posteriori casu tempus
 quadragenarium requiri. Mev. p. 4. decis. 210. n. 3. & 4. Tessaer,
 qq. For. l. 1. qv. 8. n. 8. & 9. Alii contra nec hoc tempore con-
 renti præter illud Principis consensum concurrentem requi-
 runt per l. f. C. de fund. Patrim. Dn. Brunnem, ad c. leg. Perez.
 ad tit. C. de fund. patrim. n. 15. & 17. sibi ipsi contrarius ad tit. C. de
 immunit. nem. conced. n. 8. Barbos. ad l. 6. C. de praescript. 30. l. 40.
 ann. Porro Petrus Gilkenius, qui litem nititur componere, di-
 stinguat, an quis prærogativa immunitatis sese defendere velit
 aut (1) contra Imperatorem, aut (2) contra Rempublicam,
 aut (3) contra privatum, ut primo casu, si causam præseri-
 bentis munitur titulus a Principe quæsitus, sufficiat quadrage-
 narium tempus, si non titulum habeat a Principe, opus sit
 infiniti temporis præsidio per l. fin. C. de fund. patrim. (n. 65.)
 Secut.

Secundo casu opus sit 30. vel 40. annor. præscriptione per l. 3. l. 4. C. de præscript. 30. vel 40. ann. & denique tertio decennium sufficiat. in *Commentar. ad Auth. quas Actiones cap. 11. n. 7. & seqq. C. de SS. Eccles. Dn. Tabor. c. l. n. n.* tutius reputat in hac discretionem acquiescere, ut respiciamus: An præscribens nitatur solo temporis decursu, an vero utatur alia aliqua causa, ex qua superioris consensum edocere possit. Hoc casu quadragenariam arbitratur sufficere præscriptionem per l. ult. ibi: *ex quocunque titulo vel etiam sine titulo ab initio principali iussione sibi datos fuisse confirmant. C. de fund. patrim. (n. 61.)* ut quod in privatis causis proficiat ad præscriptionem communem l. 6. de S. P. U. l. 5. C. de A. vel A. P. l. 23. C. locati id etiam in publicis proficit ad stabiliendam extraordinariam d. l. fin. l. 22. §. 1. C. de Agric. & *Consil. (n. 47.)* Si autem præscribens solo temporis decursu nitatur, tunc nec quadragenariam sufficere præscriptionem l. 6. C. de præscript. 30. l. 40. ann. l. fin. de aqu. & aqu. plu. arc. l. 9. §. 6. de publican. can. 16. caus. 16. quest. 8. Sed desiderari immemoriam per l. f. C. de fund. rei privat. (n. 65.) ubi Impp. quadragenariæ exclusioni hanc declarationem injiciunt: *Excepto Vetustatis auxilio*; quod vocabulum in famosiori & communiori significato, qui in dubio præferendus sit per l. 69. de legat. 3. l. 1. §. 3. de aleator. Hartm. Pist. p. 2. l. 2. qu. 36. n. 17. non quadragenarium, sed infinitum h. e. hominum memoriam excedens tempus significare passim notent Lexicographi per l. 1. §. f. l. 2. l. f. de aqu. & aqu. plu. l. 4. C. de aqueduct. (n. 42.) Accedere, quod in d. l. f. præscriptio in genere opponatur Vetustati, cum vero etiam quadragenaria hujus generis species sit, etiam illam Vetustati opponi credendum esse. Denique putat hanc suam interpretationem canonisatam in cap. 26. X. de V. S. & approbatam in Imperio per R. J. §. Wenn auch ibi: *Daß er ie in Menschen Gedächtniß & ibi: wider die Reichs-Anschläge und Hülff legitime præscribiret habe & §. Wo aber innerhalb Menschen Gedencfen communiorique Dd. Calculo in praxi & usu receptam dicit c. l. n. n. per ibi citatos Ddres.* Plerisque tamen

men probari annos 40. sufficere, refert ipse *Tabor. c. l. n. 7. ex Cancerio l. 1. Var. Resol. cap. 4. num. 137. Conf. Klock. d. cap. 16. sect. 2. n. 27.* ubi ejusdem sententiæ plurimos adducit patronos, *Johann. Ferrarius Montanus in Usus feud. lib. 6. c. 6.* Ei enim, qui per tantum tempus nihil præstitit, onus imponi non posse ait *Bartol. l. 1. Consil. 59. n. 7. Besold. l. 2. Consil. 79. n. 50. F. A. Mauld. tit. VII. n. 4. post allegatos. Surdus Consil. 234. n. 14. § 15.*

THES. XXVI.

Quanquam igitur ex tanta sententiarum varietate vix videri potest, quid statuendum sit, tamen, quantum mihi videtur, non tantum ad præscribendam immunitatem tempus immemorabile sufficit, sed & idem Judicium ferendum erit de præscriptione quadragenaria, salvo aliorum meliori Judicio, siue concurrat titulus sc. invalidus a Principe siue non: & hoc Academica libertate utens primo in thesi, secundo per refutationem Contrariorum firmare conabor.

THES. XXVII.

Quod itaque immunitas a Tributis per quadragenariam præscriptionem acquiri possit, probo (1) per l. 4. C. de præscript. 30. l. 40. ann. ubi Anastasius generaliter constituit, quod omne Jus, omnisque actio 40. annorum decursu perimatur nullumque Jus privatum vel publicum in quacunque causa vel quacunque persona, quod quadraginta annorum extinctum est jugi silentio, moveatur, quam etiam in terminis adducit *Alexander V. 6. Consil. 148. n. 6. Grammaticus Decis. Neapolit. 100. n. 24.* (2) per l. fin. C. de fund. patrim. (n. 61.) quæ lex non hoc requirit, quod ille, qui immunitatem a Tributis per præscriptionem 40. annor. intendit, *justo titulo munitus esse & Principis concessionem expressam habere debeat, vel etiam eandem probare teneatur*, in quam sententiam legis hujus verba: qui, *adempto canone*, hujusmodi fundos, *ab initio principali jussione dator sibi fuisse confirmant*, plures traxerunt, sed hoc saltem dicit, quod si quis alleget (licet non prober) fundum aliquem patrimo-

rimoniam ea lege vel potius indulgentia Principis sibi venditum, donatum, vel ex alia causa sibi traditum esse, quod non obstrictus esse debeat ad solvenda Tributa, & ipse probare possit, quod per 40. annos eadem non solverit, ille *ut hujus quadragenariae praescriptionis* in sua immunitate tuendus sit, cujus interpretationis veritatem probant ipsa verba legis, Juris analogia, & denique Interpp. Autoritas.

THES. XXVIII.

Verba legis pertinent huc sequentia: *Hoc etiam adjiciendo &c. usque ad finem, quæ ex ipso textu legenda cuique relinquo.* Antequam autem ad ea accedam, præmonendum erit, verba legis non perfectam continere orationem, sed ex parte manca esse, &, ut totus contextus testatur, omissam esse particulam *NON*: Arque hinc textus ipse ita exaudietur: *Si per 40. annos adempti Canonis beneficium jugiter possiderunt, nec Canonem, cujus ademptionem (sicut dictum est) annorum possessio testatur, unquam interea solverint, NON possint penitus profligari &c.* & utut a textuum correctione omnibus modis abstinendum sit, cum tamen hoc modo textus plane non corrigatur nec vis ei inferatur, sed contextus tantum integer restituatur, iram non timebo desuper cujusquam prudentis. Quod ipse verba legis attinet, ex iis haud obscure apparet, Anastasium non hoc velle, quod Principis concessio expressa immunitatis a Tributis cum lapsu 40. annorum ad præscribendam eam concurrere debeat, neque illum ex eo, quod concessio Principis probari haud possit, 40. annorum quasi possessioni Effectum præscriptæ libertatis denegare; verum hoc velle, quod, si quis fundum patrimoniam sibi e. gr. donatum & statim tempore contractus celebrati hanc immunitatem a Principe sibi concessam asserat, atque ita hanc Principis concessionem tantum alleget, (ibi: *illi quoque, qui, adempto Canone, hujusmodi fundos ab initio principali jussione datos sibi confirmant, h. e. affirmant seu allegant*) & in hujus immunitatis quasi possessione.

sessione per totos 40. annos tranquille perstiterit (ibi: si per 40. annos adempti, uti prætenditur, Canonis beneficium jugiter possiderunt) nec ex adverso probari possit, quod interea Tributa, quorum prætenfam remissionem illa quadragenaria quasi possessio præsumere facit, atque ita satis probat (ibi: nec Canonem, cujus ademptionem quadraginta (sicut dictum est) annorum possessio NB. testatur) ab ipso soluta sint, tunc ipse omnino ab hac immunitate deturbari non possit, sed eodem in casu, in quo per 40. annos fuit, sine innovatione sit conservandus (ibi: NON possint penitus profligari, eo, quod nostra pietati placuit in utroque casu, i. e. tam salvo quam adempto canone, possessorum nostrorum jura in eo statu, in quo per 40. annos jugiter manserunt, absque ulla innovatione durare.)

THES. XXIX.

Collige hinc, ad probandam Magistratus remissionem Tributa solvendi etiam probationem conjecturata sufficere, quæ ex continuata quasi possessione quieta per 40. annorum tempus elicitur (ibi: Cujus ademptionem 40. annorum possessio testatur) quæ verba manifeste demonstrant, Principem indulgendo per 40. annos hac immunitate quempiam frui, onus hoc eidem remisisse. Si itaque Principis remissio per præsumtionem ex lapsu 40. annorum desumptam probetur, ultro sequitur, errare illos, qui huic legi innixi præter tempus quadragenarium Principis expressam concessionem ad præscriptionem hujus immunitatis efflagitant.

THES. XXX.

Adjuvat quoque hanc interpretationem analogia Juris. Nam si Princeps expresse alicui immunitatem concessit, præscriptioni locus dari nequit. Cum hi modi acquirendi immunitatem a se invicem plane sint diversi. Lauterb. comp. jur. ff. de vacat. & excusat. mun. consentiens Klockio & Tabori ibi citatis. Eckolt. ad ff. d. t. §. 8. & seqq. & si immunitatem jamjam acquisi-

quisiverim, ex alia causa denuo eam acquirere nequeo *arg.* §. 10. *J. de legat. l. 159. de R. J. l. 3. §. 4. de A. vel A. P. l. 14. §. 2. de except. rei judic.* adeoque non potest Principis expressa concessio immunitatis simul cum lapsu 40. annorum citra confusionem horum duorum separatorum modorum ad firmitatem immunitatis obtinendam requiri, cum alterutrum absque subsidio alterius eam tribuat validissime. Adverterunt hoc sine dubio nonnulli ex istius sententiæ patronis, unde, ne in hos laqueos inciderent, non validam, sed invalidam Principis concessionem hic requisiverunt, bene ipsi videntes, quod præter Principis validam concessionem ulteriori acquisitione immunitatis per præscriptionem haud opus sit. *Vid. Manz. d. quest. 49. n. 17.* Contra quorum sententiam tamen ex professo pugnat Petrus Gilkenius dicens, certissimi Juris esse titulum vitiosum ad præscriptionem nihil prodesse *per l. 31. l. 32. §. 1. de usucap. l. 2. §. 15. pro emtor. Menoch. Consil. 725. n. 45.* & paria esse nullum titulum habere vel habere vitiosum *arg. l. 4. §. 6. de re judic. cap. 1. de præscript. in 6to.* eapropter quoties præsumptio Juris, ut hic, intentionem possidentis impugnet, five tempus immemoriale five quadragenarium necessarium sit, cum illo tempore concurrere debere titulum plane non vitiosum *in Commentar. ad Auth. quas actiones cap. 11. n. 6. C. de SS. Eccles.*

THES. XXXI.

Denique nec destituor autoritatibus Dd. qui hanc interpretationem probant. Eodem enim modo sentit *Kloek. d. l. n. 27.* ubi ad probandam hanc sententiam, quod 40. annorum tempus ad præscriptionem immunitatis sufficiens sit nostram *l. f. C. de fund. patrim.* simpliciter allegat & casum in illa propositum ita exaudit, quod is, qui allegat (utut non prober) sibi concessionem factam de non solvendo Tributa, si steterit per 40. annos, quod non solverit, rurus sit a solutione Tributorum. Nec non *Bursatus l. 2. Consil. 186. n. 14.* & moderni plerumque.

plerique, referente *Antibolo Tract. de munerib. §. sed quæri jam consuevit*, n. 16. *Surtus Consil. 234. n. 14. Natta Consil. 226. n. 6. Corbmann. V. 1. R. 11. n. 90. & Conf. th. XXV.*

THES. XXXII.

Quod 40. annorum lapsus ad præscribendam immunitatem sufficiat, præter fundamenta juris supra th. XXVII. adducta probo (3.) *per cap. 4. cap. 6. cap. 15. X. de præscript.* Ubi dicitur, quartam Decimarum 40. annis præscribi, si intra tantum tempus nihil solutum sit, modo Ecclesia non caruerit Episcopo. *Conf. Carpz. p. 2. C. 2. d. 4.* Ex quo infero, etiam tanto tempore a Tributis immunitatem præscribi, cum a Decimis ad Tributa valeat consequentia. *Everhard. a Middelburg. in loc. Top. legal. a Tributis ad Decimas n. ult. Conf. Mev. ad Jus Lubec. p. 2. t. 3. art. 2. n. 42.* Accedit (4.) quod libertas ab onere solvendi vectigal, pedagium, portorium & id genus alia solo 40. annorum spatio acquiratur. *Balb. Tr. de præscript. 2. part. quest. 5. Montanus de feudis l. 5. cap. 7. Covarruv. in capit. possess. p. 2. §. 2. n. 8. Conf. Th. XIV. quid obstabit, quominus immunitas a Tributis tanto tempore acquiri possit? F. A. Maul. d. Tit. 7. n. 3. 4.*

THES. XXXIII.

Et hanc ipsam sententiam tanquam magis communem Interpp. defendere testes sunt *Klock. d. sect. 2. n. 27. F. A. Maul. d. Tit. VII. ubi XVI. Dd. refert. Besoldus p. 5. Consil. 23. n. 108. & Myns. Decad. 15. Resp. 1. n. 68. Gravett. Vol. 1. Consil. III. n. 3. Mev. noch. Consil. 221. n. 19. Fichardus Tom. 2. Consil. 138. Lauterb. comp. jur. ff. tit. de vacat. & excusat. mun. lit. A. p. m. 1178. & alii passim supra relati.* Et secundum hanc sententiam pronunciarunt *Regium Tribunal Wisnariense, teste Mev. p. 4. Decis. 210. n. 3. & Amplissimæ Facultates Juridicæ, Lipsiensis M. Septembr. 1687.*

1687. ad consultationem Mattheß Paulen, Beckern zu Görlitz,
& Tubingensis teste *Besoldo c. l.*

THES. XXXIV.

Prætereundum tamen hic non est, quod quemadmo-
dum alias in præscriptionum materia possessio a præscribente
inchoata continuari possit per successores §. 7. 8. *f. de usucap.*
l. 14. de usurpat. tam universales *d. §. 7. f. l. 43. de usurpat. l. 2.*
§. 19. pro emt. arg. l. 59. § 177. de R. f. quam singulares, *d. §. 8. f.*
l. 13. §. 10. 11. de A. vel A. P. l. 15. §. f. de divers. § temp. præscr. donec
compleatur & tota præscriptio perficiatur; ita & in hac im-
munitatis præscriptione ccepta quasi possessio defuncti cum
heredum vel antecessoris cum successorum singularium pos-
sessione continuata computari poterit per *l. f. C. de fund. pa-*
trimon. ibique Dn. Brunnem. n. 3.

THES. XXXV.

Adductis argumentis pro fundanda quadragenaria præ-
scriptionis sufficientia, consequens est, ut periclitè brevem
resolutionem legum & argumentorum, quæ huic sententiæ
objici solent. Et cum in præcedentibus plures aliorum sen-
tentias recensuerim, inter quas agmen duxit eorum, qui bre-
vius tempus, quam 40. annorum, sc. decennium, vicenni-
um vel tricennium ad perficiendam præscriptionem sufficere
putant, quorum opiniones cum jamjam refutatae fuerint &
reprobatae a *Natta Consil. 406. § Consil. 217. n. 13.* aliisque citatis
a *Klockio cap. 16. sect. 2. n. 27.* eas præteribo & tum eorum,
qui immemorale tempus simpliciter, tum eorum, qui cum
lapsu 40. annorum Principis concessionem concurrentem re-
quirunt, salva tamen aliorum judiciorum autoritate, argu-
menta mecum brevissime ponderabo.

THES.

THES. XXXVI.

Pro stabilienda sententia eorum, qui cum lapsu 40. annorum Principis expressam concessionem requirunt, assertur *l. f. C. de fund. patrim.* ad quam præoccupando supra respondi. Altera sententia, quæ vel in genere vel saltem in casu deficientis concessionis Principis tempus immemoriale requirit, adducit *l. 6. C. de præscript. 30. l. 40. annor. & can. 16. caus. 16. quæst. 3.* quibus motus Petrus Gilkenius varie distinguit Vid. Th. XV. cujus distinctionem tamen neque terminus rite oppositos habere neque decisionem ejus defendi posse demonstrat *Tab. c. l. n. 10.* Ipse Tabor *c. l. n. u.* aliam vitam quærit ex hac difficultate emergendi. Vid. Th. XV. Ego autem sequar communem Dd. scholam, qui docent ea, quæ Principi competunt, non unius sed duplicis esse conditionis; quædam eidem reservata esse singulariter in signum veræ subjectionis sive recognitionis domini universalis, quædam vero eidem competere in signum singularis privilegii; In illis præscriptioni regulariter locum non esse *Modest. Pist. V. 1. Consil. 4. n. 28. Manz. c. quæst. 49.* bene tamen in his *Balb. de præscript. p. 2. q. 1. & 4.* De illis accipiendam esse *l. 6. C. de præscript. 30. l. 40. ann. Manz. c. l. Balb. c. l. quæst. 7. n. 2. Klock. cap. 16. sect. 2. n. 17. Menoch. Consil. 887. n. 34. Peregr. de jur. fisc. lib. 6. tit. 8. n. 9.* quippe quæ secundum nonnullos ne quidem immemoriali, juxta alios non nisi tanto temporæ præscribi possunt. *Menoch. Consil. 887. num. 34. Natta Consil. 226. num. 6. Alex. V. 3. Consil. 30. n. 12.* Nec obstat, quod in *c. l. 6.* dicatur, quod nec cujuscumque temporis præscriptio opposita admitti debeat. Quæmadmodum enim, lege vel statuto prohibente præscriptionem, quadragenaria non excluditur *Hieronym. de Cavalis in specul. comm. opinion. quæst. 496. in fin.* ita nec præscriptio immemorialis exclusa censetur. *Klock d. cap. 16. sect. 2. n. 11. & 119. Barbos. l. 14. c. 64. ax. 20.* De his vero *l. f. C. de fund. patrim. & l. 4. C. de præscript. 30. l. 40. ann.* Cum itaque jus exigendi
vata

Tributa ob publicam Imperii vel Provinciæ utilitatem vel necessitatem indicta non ad prioris sed posterioris generis reservata pertineat, de iisdem eodem jure esse judicandum. *Manz. Brunem. & Klock. cc. ll. Berl. p. 2. Concl. 4. n. 18. & seqq. Hartmann. Hartm. l. 2. Obs. 4. n. 11.* alique passim. Qua communi Dd. sententia sic posita, recidit distinctio Dn. Taboris supra relata. Nec obstat (3) *l. f. ff. de aqu. & aqu. pluv.* ubi Jctus tuendos dicit aquæductus, quibus autoritatem *Vetustas* dedit junct. *l. f. C. de fund. rei priv. (u. 65.)* ubi in præscribenda immunitate solum *Vetustatis* auxilium admittitur, unde putat, sub vocabulo *Vetustatis* in utraque lege indigitari tempus immemoriale; quod priorem textum attinet, videtur ab aquæductu ad nostram immunitatem tanquam a diversis male inferri, maxime cum expressus textus & juris analogia in contrarium existat. Quod alterum attinet, putat in eo præscriptionem immunitatis generaliter prohiberi & sic sub generali prohibitione quadragenariam præscriptionem contineri, nisi accedat *Vetustatis* auxilium, h. e. tempus immemoriale, cum per *vetustatis* vocabulum notetur tempus immemoriale, si non semper, tamen in communiori & famosiori significatu (qui in dubio præferendus sit) quod communiter Lexicographi agnoscant. Cui tamen reponere liceat & quod hoc vocabulo non immemoriale tempus, sed quadragenarium contineatur (1) 40. annos ceu sufficientes ad præscribendam libertatem Anastasium approbare in *l. f. C. de fund. patrim.* juxta supra deducta (2) quadragenarium tempus sub vocabulo *Vetustatis* hac in lege significari, quod probat *Menoch. de A. J. Q. l. 1. Cas. 83. n. 4. Cujac. ad d. l. & Gloss. ad d. l. fin. lit. H. Gothofred. ad d. l. f. &* quamvis concedatur in famosiori significatu denotari tempus immemoriale, tamen (3) exinde non sequi, quod & idem significatus hac lege præferatur, nisi dicas incertum per æque incertum probari posse (4) nec deesse Lexicographos, qui per *Vetustatem* præter immemoriale aliud etiam tempus intelligunt. *Vid. Calvin. in Lexic. voc. Vetustas,* qui ita dicit: *Vetustas quandoque, i. e.*
E (inter

(interdum) id tempus significat, quod memoriam hominum excedit, quibus verbis ille ea, quæ in præcedentibus generalius effert, valde ipse restringit. (5) si generaliter præscriptio vel per legem vel per statutum prohibeatur, quadragenariam præscriptionem prohibitam non censi, ut ex comm. Dd. sententia testatur *Hieronymus de Cavallos supra c. l.* certe quadragenaria præscriptio per generalem præscriptionis prohibitionem non prohibita censebitur, sub Nomine *Vetustatis* notabitur & in legibus ceu sufficiens ad hanc immunitatem acquirendam approbabitur. Nec obst. (4) *l. 9. §. 6. de publican.* ubi Paulus dicit, pro illis rebus, pro quibus Vectigal *nunquam* præstitum fuit, id præstari non debere, ex qua colligere vult, per verbum *Nunquam* intelligi tempus memoriam hominum excedens & sic ad præscribendam immunitatem a Vectigalibus tempus immemoriale necessarium esse; Exinde vult inferre, quod etiam ad nostram immunitatem tantundem temporis requiratur: Sed quemadmodum hæc particula *Nunquam* nullum tempus definit, ita immunitatem a vectigalibus per possessionem 40. annorum quietam acquiri docet *Balb. de præscript. p. 2. qu. 5. Grammaticus Decis. Neapolit. 100. n. 25.* Nec obst. (5) *cap. 26. X. de V. S.* in qua sententiam suam adversam Canonisatam dicit *Dn. Tabor. c. l.* Siquidem in hoc capitulo non de præscribenda immunitate ab onere pedagii, sed ipso Jure pedagii & similibus Regalibus acquirendis agitur. A præscriptione vero Regalium, quæ immemoriali demum tempore regulariter perficitur *Rosentb. de feud. c. 5. concl. 16. n. 3. Stryck. ex. feud. cap. XI. qu. 25.* ad præscriptionem immunitatis a Tributis non valet Consequentia, cum favorabilior sit acquisitio libertatis quam servitutis. In terminis ex *Gilmanno loc. ibi citat.* observat *F. A. Maul. d. Tit. 7. vs. Alii vero volunt.* Nec obst. (6) *R. J. de Ann. 1548.* de quo infra. Nec obst. (7) sententiam adversam communiori Ddum calculo in praxi & usu receptam esse. Nam allegati Dd. omnes de Jure Collectandi aliisque Regalibus per præscriptionem acquirendis loquuntur.

THES. XXXVII.

Stante nunc sententia pro sufficientia quadragenariae prae-
 scriptionis, nunc dispiciendum, a quo tempore currere inci-
 piat. Et videtur sic distingui posse: Aut Tributa jamjam sunt
 imposita, aut existente tamen occasione & causa imponendi,
 ex negligentia imponi omissa. Posteriori casu Universitatem
 vel alium ex eo tempore, quo Magistratus causam & occasio-
 nem Tributa publice indicendi habuit eaque non ex liberalitate
 vel simili causa, sed ex negligentia non usus est, in quasi pos-
 sessione constitui docet *Petrus Gilkenius ad Auth. quas actiones*
cap. 11. n. 12. C. de SS. Eccles. Priori casu, si Tributa jamjam
 sunt imposita, iterum videndum, an bona alicujus in Cata-
 strum publica Autoritate confectum relata sint, nec ne. Hoc
 casu cursus praescriptionis inchoatur a tempore, quo Cata-
 strum legitime perfectum, de cujus requisitis *Vid. Klock. de*
Contribut. cap. 17. n. 29. & seqq. Mev. p. 4. Decis. 3. n. 3. & 5. &
publicatum fuerit Gilkenius d. l. n. 13. Idemque Juris est in bo-
 nis, quae semel quidem catastrata, sed, cum novum aliquan-
 do Catastrum conficeretur, transcribi omissa fuerunt; Nam
 in his bonis etiam ex eo tempore, ex quo hoc novum Cata-
 strum legitime confectum coram tota Universitate publica-
 tum fuit, quasi possessio incipit *Gilken. d. l.* Nam cum com-
 munitas praesens patitur, ne bona alicujus in Catastro descri-
 bantur, eo ipso eorum possessores in quasi possessione con-
 stituit *Cravetta Consil. III. n. 4. F. A. Maul. d. l. n. 13. Surd. Consil.*
234. n. 16. & 23. Illo casu praescriptio incipit a tempore, quo
 Tributum omnibus primum impositum est & a praescribente
 non solum *Klock. de cap. 16. sect. 2. n. 27. Bartolus l. 2. Consil.*
257. Adrian. Gilmann. in Symphor. Supplicat. tom. 4. part. 1. Vol. 30.
n. 214. & p. 2. Tit. 6. Vol. 7. n. 37. & 48.

THES. XXXIIX.

Tertium requisitum in praescriptionibus regulariter ne-
 cessarium constituit justa Causa seu titulus *pr. J. de usucap. l. 24.*

C. de R. V. l. 4. C. de præscript. long. temp. arg. l. 31. pr. de A. R. D. unde quæritur, an & eo opus sit ad nostram præscriptionem. Et existere quosdam Dd., qui non aliter hanc immunitatem per præscriptionem acquiri censent, quam si præscribens iusto munitus sit titulo, colligere licet ex Th. XXV. quorum sententia tamen secundum supra dicta non firmo nititur pede: Verior hinc eorum Interpp. videtur sententia, qui statuunt, hanc immunitatem per solam quadragenariam quasi possessionem acquiri posse, etiam deficiente titulo, *Klock. d. cap. 16. sect. 2. n. 34. F. A. Maul. d. Tit. 7. n. 11. Thom. Maul. Tract. de Homag. Tit. 8. n. 73. in fin.* ad quam corroborandam sequentia faciunt argumenta. (1) Quod in præscriptione longissimi temporis nullus requiratur titulus *l. 3. l. 4. l. 7. l. 8. §. 1. C. de præscript. 30. l. 40. annor. Schulz. S. J. tit. de usucap. lit. K. Lauterbach. compend. jur. ff. eod. tit. lit. K. p. m. 917. Dn. Eckolt. eod. tit. ff. §. 21.* (2) Quod ex lapsu 40. annorum titulus sive concessio Principis præsumatur *l. f. C. de fund. patrim. ibi: cuius ademptionem quadraginta annorum possessio testatur.* (3) Quod & illi, qui cum decursu XL. annorum titulum a Principe concurrentem ad acquirendam hanc immunitatem requirunt, ipsi concedant, titulum ex lapsu hujus longissimi temporis præsumi post alios *Bocerus de Collect. cap. 11. n. 71. & seqq.* (4) Quod se in concessione Principis & simul decursu 40. annorum fundans, probato lapsu tanti temporis, concessionem satis probasse censeatur & hoc ad immunitatem sufficiens sit. *Myns. Decad. 15. Resp. 1. n. 72. Rosenth. de feud. c. 5. conclus. 84. in fin. Bursatus Consil. 186. n. 13.* (5) Quod titulus tantum necessarius sit ad hoc, ut fidem faciat Judici de bona sua fide, *Schulz. S. J. tit. de usucap. lit. C. quæ cum in longissimi temporis præscriptione pro possessore præsumatur Carpz. p. 2. C. 3. d. 7. & faciat, ut Malæ Fidei probatio adversario injungatur Cz. c. 1. d. 8. faciet quoque, ut nec titulus probari debeat Carpz. d. Def. 7. n. 12. in terminis Klock. d. sect. 2. n. 36.* (6) Quod hæc opinio communius & crebrius probetur per Juris & fori peritissimos viros, *Myns.*

*Myns. c. l. Klock. d. sect. 2. n. 32. Richter d. Velit. 24. n. 144. Menoch
Consil. 887. n. 33.* Quam sententiam quoque suo suffragio ap-
probavit Amplissima Facultas Juridica Lipsiensis in supra no-
minato responso.

THES. XXXIX.

Ex his, quæ thes. præcedenti dicta sunt, facile pronum
erit judicare, quid de quarto requisito præscriptionis Bona
scilicet Fide sentiendum sit; eam nempe, sicuti alias in lon-
gissimi temporis, ita & in hac præscriptione ex lapsu 40. an-
norum præsumi. Quanquam enim Jure Civili omne Jus,
omnis actio tam in personam quam in rem, solo cursu 30.
vel 40. annorum, non attenta bona fide, præscribi dicatur
l. 8. §. 1. C. de præscript. 30. vel 40. annor. Carpz. p. 2. c. 3. d. 7. n. 2.
tum, quod omnis actio ipso Jure extincta ob scientiam de-
bitoris probatam reviviscere non possit *l. 3. l. 4. C. eod.*
tum, quod, ubi solo non usu Jura extinguuntur, nulla bo-
næ fidei ratio habeatur *per §. pen. §. de usufr. Gebhard.*
de usucap. c. 3. num. 17. tum, quod Jura non possint
possideri, nec proinde quæstionem Bonæ vel Malæ Fi-
dei inducere *arg. §. unic. §. de reb. corpor. & incorpor. l. 3. pr.*
de A. vel A. P. temporalesque sint actiones sua natura, &
hinc potius ad liberandum quam ad obligandum indu-
ctæ, *Myns. Cent. 4. O. 6. num. 6.* Jure tamen Canonico se-
cus est, quod bonam fidem omni tempore usque ad comple-
tam usucapionem in omni præscriptione tam rerum corpora-
lium quam Jurium requirit *cap. 5. cap. 17. cap. penult. & ult. X. de*
præscript c. 2. de R. J. in 6to. & in foro quoad materiam præscriptio-
nis sequimur Dn. Struv. S. J. C. ex. 43. ib. 30. Carpz. p. 2. C. 3. d. 7. n. 5.
Schulz. S. J. tit. de usucap. lit. B. quod tamen Interpp. Juris Ca-
nonici ita temperant & utrumque Jus ad harmonicam conso-
nantiam sic redigunt, dicentes, non quidem requiri, ut præ-
scriptionem allegans bonam fidem a ccepta usque ad comple-
tam probet, sed ut eadem in præscriptione longissimi tempo-

ris XXX. multo magis XL. annorum tam juxta Jus Civile quam Canonicum in dubio præsumenda sit, tamen nullus titulus allegetur. *Innocentius ad cap. 2. X. de in integr. restit. Pa. normitan. ad cap. 17. X. de præscript. Menoch. de A. J. Q. lib. 2. Cas. 43. n. 7.* hocque communi sententia probari ait *F. A. Maul. d. Tit. 7. n. 10.* quam etiam in praxi tutiorem appellat *Cavarrus ad cap. possessor. p. 2. §. 8. n. 3. & 4. de R. J. in 6to.* ubi ad contraria respondet. Et quod in specie in præscribenda immunitate a Tributis bona fides ex cursu 40. annorum præsumatur, & hæc ipsa præsumpta bona fides sufficiat ad eandem inducendam in terminis ex *Baldo & Balb. locc. ibi citat. decidit Surd. Consil. 234. n. 29. 30. & 31. Klock. d. sect. 2. n. 47. Myns. d. l. n. 74. Richter d. Velit. 24. n. 57. Thom. Maul. d. l.* ubi sententiam hanc dicit esse communem, idque procedit, siue immunitatem præscriptam asseramus ratione bonorum, quæ in publicum Catastrum Civitatis ab initio quidem relata, sed cum aliquando illud renovaretur, omissa fuerunt *Gilkenius d. l.* (Nam quæ bona hæcenus ne quidem semel in Catastro descripta vel oneribus publicis obnoxia fuere, in illis proprie immunitatis præscriptio locum non invenit, quia semper libera fuerunt, nam ex omissa registratione eorum oritur præsumtio libertatis, & consequenter de bona vel mala fide possessorum frustra quaeritur *Surdus Consil. 234. n. 23. & 38.*) siue ratione eorum, qui in Catastro seu æstimo descripta inveniuntur, *Klock. de cap. 16. sect. 2. n. 106. in fin.* quod confirmat Recessus Imperii de Ann. 1548. §. Hätte aber der Ausgezogene ibi: Ob er gleich in des Reichs Anschlägen begriffen, dem Reiche vor oder hernach nie nichts geleistet, &c. Nec obstat, quod quilibet subditorum sciat vel scire debeat, quæ in Jure paria sunt *Barbos. locuplet. lib. 17. cap. 12. ax. 7.* bona sua in Catastro descripta esse eoque superiori suo ad Tributorum præstationem teneri, eaque scientia malam fidem præscriptionem impediens inducat *Cravetta Consil. 116. n. 6. F. sta. sius de æstimo part. 4. qu. 7. n. 24.* Respondetur enim (1) plures dari casus, quibus quis in mala fide constitutus dici nequit, cujus

eius bona Catastrata sunt. Quid enim, si Titius illa bona
ceu per privilegium a Tributis exempta Sempronio vendat, a
Sempronio per totos XL. annos, dum omnes Cives Tributa
publice imposita solvunt, nihil exigatur, quis neget, eundem
esse in Bona fide adeoque hanc immunitatem præscribere?
Quid si possessor ejusmodi bonorum Catastratorum vel ejus
Successores nullam habeant notitiam, quis, dum per tantum
tempus nulla prorsus tributa, utut interim multoties vel sal-
tem aliquoties civibus imposita, ab ipsis poscuntur, in vere
mala fide eos esse asseveret? Quid si rusticus, fœmina vel alia
persona, cui Jus ignorare permissum est, neque peritiores
consulendi occasio suppetit, hoc ipsum, quod pro nonnullis
ipsius bonis nulla ab ipso ipsave per tantum tempus tributa
exiguntur, ad hanc opinionem seu credulitatem, illa bona a
Tributis exempta esse, se moveri patiatur, an illum illamve in
vere mala fide constitutum constitutamve & proinde nec pro-
scribere posse dicemus? Quid si forensis bona in alterius ter-
ritorio possidens, pro quibus nulla per multos retro annos
Tributa ab eo exacta fuerunt, ceu a tributis immunia illa ven-
dat, Magistratus, cui Jus bona illa tributis gravandi competit,
emtionis contractum confirmet nec contradicat, a novo pos-
sessore per tantum tempus nihil exigatur, quis affirmet eun-
dem in vere mala fide hæere nec posse præscribere? Sane
horum neutrum facile quis affirmaverit, qui cogitat, quod
quælibet causa, tametsi injusta, a dolo excuset & consequen-
ter a mala quoque fide per late demonstrata a *Job. Francisc.
Balbo in repetit. legis Celsus ff. de usucap. num. 14. Conf. Barbos.
l. 3. cap. 3. ax. 22.* quod etiam error Juris, quando ex Jure
dubio & intricato seu multipliciter intelligibili proficiscitur, di-
catur justus error & æquipollet errori facti adeoque ad præ-
scribendum justam præbeat causam; quod error Juris etiam
non intricat pro conditione personarum præscribentium bo-
nam fidem inducat, si illa sit rusticus, mulier, &c. quod inju-
stus quoque error præprimis in præscribendis rebus incorpo-
ralibus

ralibus bonam fidem causerur, & quod denique inspecto Jure Canonico, in præscriptione longissimi temporis qualiscunque error etiam injustus ad inducendam bonam fidem sufficiens sit, probat *Balbus ad d. l. n. 12. 17. 18.* (2) Habet talis Civis, qui, dum cæteri tributa publice multoties imposita exsolvent, nunquam interpellatus nihil solvit, omnino causam credendi, quod Magistratus qui solutionem tributorum non urget, id ipsi plane remittere velit *Abbas ad cap. ult. n. 18. X. de præscript. Vasquius .11. cap. 5. n. 10. Surdus Consil. 234. n. 32.* & quod talis credulitas in præscriptione in genere ad bonam fidem fundandam sufficiat, non saltem ex eo patet, bonam fidem etiam ex injustis causis & errore Juris profectam ad præscriptionem sufficere, quod modo ex Balbo probavi, sed hoc nominatim de longissimi temporis præscriptione decidit *Klock. d. cap. 16. sect. 2. n. 41.* & in terminis *Baldus V. 2. Consil. 257. Surdus Consil. 234. n. 29. post ibi allegatos.* (3) Posito non tamen in præjudicium veritatis concessio, ex tali scientia adversus eum, qui hanc immunitatem præscripsisse prætendit, aliquam M.F. præsumptionem nasci, tamen illa ex lapsu 30. multo magis 40. annorum lapsu purgatur. *Decius Consil. 267. Menoch. de recuper. possess. remed. 15. qu. 33. n. 424. Klock. d. l. n. 44.* ubi hanc assertionem communiter per Legistas & Canonistas approbatam testatur. Et si dicamus malam fidem ex probata scientia ejus, quod ad Tributa Magistratui solvenda teneatur, satis probatam esse & sic præscriptionem completam inutiliter allegari, multa (4) exinde secutura essent absurde & omnia fere Jura de servitutibus, vectigalium & aliorum Regalium præscriptione eversum iri existimat *Coler. ad cap. quoniam n. 30. X. de præscript. jung. Klock. d. sect. 2. n. 116.* Hinc (5) si nobilis aliquis bona quædam paganica vel Burgenfatica Bürger- oder Bauer-Güter, quæ oneri Tributorum easque obnoxia & in Catastrum relata fuerant, coëmar & per continuos 40. annos nulla pro illis tributa exigantur, ipsum hanc a tributis immunitatem ratione illorum acquisivisse non dubitat *Kreidenmannus in Tract. von des Teutschen Adels Stand, Staat und Ehren quest. 4. n. 57.*

THES. XL.

Perlustratis requisitis ad præscribendam libertatem a Tributis necessariis sequitur, ut personas, quæ hanc immunitatem per præscriptionem acquirere possunt, quoque videamus. Præscribere autem immunitatem possunt regulariter omnes, qui oneri tributorum præstandorum subjacent, status Imperii, *Sylvan. Consil. 57. n. 14. & Consil. 61. n. 31.* tam personæ illustres, puta Principes, Duces, Comites, Barones *Bucerus de Collectis cap. 11. n. 80.* quam minus illustres seu vulgaris & privatae conditionis *Natta Consil. 226. n. 5.* tam subditi *Decius V. 1. Consil. 41. Surdus Consil. 525. n. 18.* sive sint cives, incolæ, rustici, sive nobiles *l. 6. §. f. de mun. & honor. Modest. Pist. Consil. 9. n. 49.* quam forenses. *Wesenb. Consil. 303. n. 126.* potissimum ratione eorum bonorum, quæ in alterius territorio possident & de quibus tributa tam ordinaria quam extraordinaria solvere tenentur *Besold. p. 6. Consil. 280. num. 21. Mev. p. 2. Decis. 372. Franz. l. 1. Resolut. 20. in terminis Cothmann. lib. 1. Respons. 11. n. 90. & seqq.* tam personæ veræ *tot. tit. & l. 1. §. 1. de jur. immunit.* quam fictæ v. gr. monasterium, cujusmodi casum examinat *Bursatus l. 2. Consil. 186.* sive mysticæ, ut Civitas, *Just. Reub. apud Klock. Tom. 3. Consil. 153. Add. Coler. Consil. 1. n. 274.* tota Provincia, Universitas, Collegium *l. 5. §. pen. de jur. immunit.* tam universi *d. l. 5.* quam singuli. *Dn. Tab. ad tit. C. de metat. p. 3. sect. 1. c. 1. ib. 12.* artifices & opifices. *Festas. de Collect. part. 2. c. 1. n. 15.* Mercatores *l. 5. §. 8. ff. de jur. immun. Domin. Soto lib. 3. quest. 6. art. 7.* Vasallus & Emphyteuta. *Berl. p. 4. Decis. 228. n. 7. Festas. c. l. c. 4. n. 24.* Usufructuarius, qui ob fructus & commoda Tributa ex solvere est obstrictus *l. 7. §. 2. l. 17. §. 3. de usufr. arg. l. 13. de impens. in rem dot. fact. Creditor, qui pecuniam suam fceneratur l. 22. §. f. ad municip. l. 18. §. 23. de muner. & honor. Reichs Anschlag de Ann. 1544. §. Und zu diesen Christl. milden Werck & An. 1474. §. Wer aber Paarschafften. Lacator, qui ratione mercedis & pensionum,*

quæ fructus ædium sunt, l. 36. de usur. tributa solvere tenentur l. 2. C. de Ann. & Tribut. & quicumque alii.

THES. XLI.

Personæ, contra quas immunitas præscribitur, sunt, qui facultatem Tributa indicendi & imponendi h. e. Majestatem l. unic. C. de superindict. (10. 18.) l. 8. C. de excusat. muner. (10. 47.) habent, quod jus collectandi subditos iis quoque hodie concessum est, qui gaudent jurisdictione territoriali. R. J. de Ann. 1512. §. Und damit die Mäßigung. Hinc immunitas adversus Imperatorem l. f. ibi: principali jussione C. de fund. patrim. (Nam Principis appellatio in jure Romano simpliciter posita neminem alium nisi Imperatorem Romanum denotat l. 31. de LL. §. 6. J. de J. N. G. & C. l. 1. de Constit. Princip. l. 34. pr. C. de donat. sicut & in specie Princeps Romanus dicitur in pr. Proem. Justit. quem titulum nec hodie dedignantur Impp. nostri) Rec. Imp. de Ann. 1548. §. Und soll unser Kaysertl. Cammer-Gericht &c. ibi: Daß selbiges nicht allein in Sachen, ob ein Standt billich oder unbillich ausgezogen sey, sondern auch, ob einer NB. des Reichs Anschlages befreyet, darwieder, wie in solchen Fällen recht ist, præscribiret, oder sonst aus erhebl. rechtmäßigen Ursachen seine Hülffe in das Reich zu thun nicht schuldig. &c. Wie sich das nach Gelegenheit der Sachen aus den Acten befinden, nach Aufweisung gemeiner Rechte zu erkennen, und endlich zu sprechen haben sollen. & in §. Wenn auch ein ausgezogener inter alia hæc extant formalia verba: Wenn auch ein ausgezogener oder ausziehender Stand ausführen wolte, daß er wieder die Reichs Anschläge und Hülffe legitime præscribiret habe, der solle zu solcher Beweisung zugelassen werden. Adversus Reges, Electores, Duces, Comites, Barones. Bocer. de Collect. cap. 11. n. 80. Seculares, Colerus Consil. 1. n. 174. & Ecclesiasticos, contra Archiepiscopum, Just. Reuber. in Consil. Klockii Tom. 3. Consil. 153. Civitates tam Imperiales, Gail. l. 2. O. 63. n. 2. Covarruv. ad capit. possessor. §. 2. n. 9. de R. J. in 6to. quam municipales & aliam quamcunque Universitatem; Contra has tamen non aliter,

nisi ipsæ ex conventionē & voluntate municipiū vel universi-
tatis *Dn. Struv. S. J. C. ex. 50. tb. 68.* citra consensum Principis
vel Superioris *Dn. Brunnem. ad Wesenb. tit. de muner. & honor.*
quæst. 8. Diff. Carpz. p. 2. C. 6. d. 24. n. 7. aut ex concessione Princi-
pis vel per Privilegium vel per investituram seu infeudationem
Vultej. de feud. lib. 1. cap. 5. n. 7. Coler. de Jur. Imp. tb. 24. lit. A.
vel per præscriptionem immemoriamalem jus Collectandi ac-
quisiverunt *Carpz. p. 2. C. 3. d. 24.* Nam non omnis statim, qui
Jurisdictionem habet, Collectas indicere potest, quia jus Col-
lectandi est regale aliquod *l. 8. C. de excusat. mun. l. 1. C. de su-
perindict. l. 12. C. de Vectigal. Struv. S. J. F. cap. 6. aph. 21. Carpz.*
l. 4. R. 70. n. 90. quod nihil commune habet cum Jurisdic-
tionalibus *l. 23. §. Caveant C. de agr. Censit. & Colon. Eckolt. tit. ff. de*
Jurisd. §. 7. Nec huic assertioni obstant *Gail. l. 2. O. 52. n. 19. &*
Rosenth. de feud. c. 5. conclus. 74. n. 6. dicentes, quod collecta-
tio sit actus Jurisdictionis. Respiciunt enim illi vel (1) eum,
qui habet regalia cum omnimoda Jurisdictione five Jurisdi-
ctionem Regalem, uti *Reinking. de R. S. & E. l. 1. Class. 5. c. 4.*
n. 171. eos intelligit, vel (2) respiciunt Magistratum Jurisdi-
ctionem habentem & tributa indicentem non aliter, nisi ex
concessione & permissu Principis seu Superioris Regalia ha-
bentis. *Klock. de Contribut. c. 3. n. 163. & c. 5. per tot.* vel (3) respi-
ciunt modum distribuendi, qui non est de regalibus. *Cz. l. 4.*
R. 72. n. 2. 3. Mev. p. 3. Decis. 216. vel respiciunt (4) executionem
Klock. d. l. n. 167. vel respiciunt (5) urgentem necessitatem,
quo casu unanimi Municipii, Universitatis vel Communitatis
consensu Magistratus quicunque Tributa exigere potest. *C. J.*
A. Tit. 15. Tb. 19. Phil. Matth. V. 2. Consil. 72. n. 52. Et sic contra
Superiorem ab inferiori tam subdito, quam forensi præscribi
potest. Sicuti vice versa immunitas a Superiori contra infe-
riorem e. gr. Princeps contra Ducem vel Baronem vel a pari
contra parem e. gr. Princeps contra Principem, Comes ad-
versus Comitem, Baro adversus Baronem ratione bonorum
in alterius territorio sitorum mediante lapsu temporis legitimi

acquiri potest. Dn. Goswinus ab Eßbach in dissertat. de immuni-
tate a Collectis cap. 3. th. 21.

THES. XLII.

Objectum constituunt Tributa. Præscribi autem tem-
pore quadragenario potest immunitas a Tributis regulariter
omnibus. *Cothmann. V. 1. Resp. 11. n. 90.* tam ordinariis l. f. C. de
fund. patrim. Bocerus de Collect. cap. 11. quam extraordinariis fo-
litis, e. gr. quæ occasione bellorum imponuntur F. A. Maul.
Thes. Theor. Pract. Tr. de Collect. Tit. 7. n. 3. Klock. d. sect. 16. cap. 2.
n. 6. Surdus Consil. 525. n. 8. Coler. Consil. 1. n. 275. (Quorum præ-
scripta immunitas tamen Effectum suum non extendit ad Tri-
buta ea extraordinaria insolita, quæ ob summas & extremas
Imperii, Provinciæ vel Civitatis necessitates indicuntur. *Carpz.*
l. 4. R. 71. & 75. n. 27. ubi sic pronunciasse Scabin. Lips. addu-
cit. Cum tantum dicatur præscriptum, quantum possessum
l. 1. §. 4. de itin. actuque privat. l. 18. §. f. de A. vel A. P. cap. 18. de præ-
script. cap. 3. de R. J. in 6to. Inter quas referunt Dd. grave
bellum F. A. Maul. d. Tit. 7. *Brunnem. Cent. 2. Decis. 66.* pestem Ro-
senthal. de feud. c. 5. conclus. 86. Casp. Anton. Tessor. 2. 2. Forens.
lib. 1. qu. 8. n. 12. famem *Tessorus c. l. qu. 13. n. 5. Job. Cappen. in*
Decis. quæst. 61. n. 10. reparationem murorum Civitatis *l. 7. l. 12. C.*
de oper. publ. ibique Dn. Brunnem. Klock. de Contribut. c. 9. n. 24. &
seqq. Dn. Stryck. in Disputat. Inaugural. de alienat. rer. & bonor.
Civitat. c. 5. §. 52. Exsolutionem debiti a Civitate contracti,
quod aliunde exsolvi non potest, nisi Civitas proscrubatur.
Anton. Matth. Tractat. de Auction. lib. 1. c. 6. n. 20. Hart. Pist. p. 1.
quæst. 37. n. 6. Losaus de jure Universit. p. 3. c. 8. & alias similes.
Vid. Latherus Tract. de censu lib. 1. cap. 2. Cardinal. Paris. l. 1. Con-
sil. 25. n. 113. Imo in his & similibus extremis necessitatibus
omnis plane immunitas sive a lege data sive ex privilegio con-
cessa sive præscriptione quæsitæ elanguet, vacat & quiescit *l. 11.*
C. de SS. Eccles. l. fin. C. de muner. patrim. (10. 41.) l. 1. Ibi: cum
omnes in commune, si necessitas exegerit, conveniat utilitatibus pu-
blis obedire C. de navibus non excusand. (11. 3.) l. 1. C. ut nemi-

lic. in empt. specier. (10. 27.) l. 3. C. quemadm. Civil. muner. (10. 42.) R. I. de Ann. 1544. §. Und nemlich soll & de Ann. 1582. §. Und demnach & de Ann. 1590. §. Und demnach sollen Lauterb. comp. jur. ff. tit. de vacat. & excusat. mun. lit. O. p. m. 1180. David. Fritsch. in Disputat. Inaugural. de Contribut. §. 55. in tantum, ut juxta communem omnium Interpretum sententiam nemo in ejusmodi casibus immunitatem habere debeat, sed potius ad omnes, etiam illos, qui alias (extra tales casus Necessitatis) generali immunitate ab oneribus & Tributis tam ordinariis quam extraordinariis sc. solitis quocunque modo acquisita gaudent, vel plane ad Tributorum exsolutionem non obstricti vivunt, a Nobilibus ad infimos usque populares & plebejos, imo etiam ad Clericos sarcina hæc contribuendi devolvatur tot. tit. C. de quib. muner. vel prestat. nemin. lic. se excus. [10. 48.] Besold. Consil. 79. num. 54. Knipschild. de jurib. & privileg. Civit. Imper. lib. 2. cap. 17. n. 45. Dn. Siruv. S. J. F. cap. XI. Aphor. V. n. 16. In terminis definit & in gravi controversia, quæ inter Serenissimos Duces Meckelburgenses & Hanseaticam Civitatem Rhemensem priori seculo agitata fuit, examinat Colerus Consil. num. 274. & seqq. Item si Dominus ad totius Provinciæ ruinam avertendam opus habeat ingenti pecuniæ summa, qua oppida, pagi & Civitates ab incendio & flamma hostili redimantur, vel si pro defensione Provinciæ Dominus non tantum auxiliario, sed & stipendiario milite indigeat, sic ut non tantum ipsi Cives sed & Vasalli in aciem prodire cogantur, ubi onus generaliter totam afficit provinciam & eadem ratio communisque subditorum utilitas concurrit: his casibus Vasallos nulla præscriptione tueri se posse, quo minus & ipsi pro prædiis feudalibus ad onera patrimonialia teneatur, urgente id publica necessitate belli scilicet vel redemptione Principis ac Status ejusdem periclitatione statuit Carpz. l. 4. R. 71. n. 4. additque Dn. Scabin. Lipsiens. in causa der Thums-Herrn zu Franckenhausen contra die zu Zwickau von Kaysers Kriegs-Volcke An. 1632. angehaltene von Adel ita pronunciaffe n. 6. ubi verba sententiæ, quæ etiam in Appellationis Instantia Ann. 1637. confir-

mata est n. 14. Addantur alia ibidem subnexa præjudicia n. 20.
 Nec non aliud *Resp.* 75. n. 27. de privilegio immunitatis nomi-
 natim von der Soldaten und Defension Steuer eximente. Et
 hæc procedunt maxime, quando aliorum subditorum faculta-
 tes ad propulsandam illam necessitatem non sufficiunt *Carpz.*
d. R. 71. num. 10. *Besold. d. Consil.* 79. num. 62. *Bocer. de Collect.*
c. 4. num. 19. & cap. 11. n. 50. Conf. Barbof. locuplet. l. 9. c. 10. ax. 1.
& 5. tam ab illis Tributis, quæ possessionis & soli sunt, quam
 quæ capitis *l. 18. pr. & §§. seqq. de muner. & honor.* tam muni-
 cipalibus, quas & rurales appellat *Matth. Wesenb. Consil.* 27. n. 26.
 quæ municipiis solvenda veniunt ad onera particularia susti-
 nenda & Germano Idiomate apud nos v^cantur *Geshöf*, quam
 Præfecturalibus *Ämter*, *Steuren Klock. de Contribut. cap. 2. n. 148.*
Conf. Besold. p. 2. Consil. 79. tam Provincialibus *Land*, *Steuren*,
 quæ status & ordines Imperii pro utilitate territorii vigore Re-
 galium subditis imponunt *Myns. Decad.* 7. *Resp.* 64. *Bocerus d. cap.*
21. n. 80. & 81. Rosenthal. de feud. c. 5. conclus. 34. quam circulari-
 bus *Kräyß*, *Steuren*, *Myns. Bocer. dd. ll.* non quidem illis, quæ
 ab Imperatore & Statibus Imperii circulis Imperii imponun-
 tur, & deinde a cujuslibet Circuli Duce exiguntur, quæ nihil
 aliud sunt, quam ipsa Tributa Imperialia *Reichs*, *Steuren*, de
 quibus *Besold. Thes. Pract. sub voce Kräyß*, *Steuren*, & ego in
 sequentibus, sed iisdem, quæ ex mutua Statuum membrorum
 Circuli conventionione *Schütz. de stat. Rei Rom. Vol. 2. Disput. n. 1b. §.*
lit. B. ad debita v. gr. Circuli dissolvenda vel similes Circuli ne-
 cessitates *Vid. Rec. Imp. de Ann.* 1555. §. Und da ein Churfürst
 58. *ibi*: *Ihres Kräyßes Hülffe in des Kräyßes und desselben Stän-*
den gemeinen Sachen, darzu sie von dem Kräyß bewilliget, indi-
cuntur, jungat. Bocerus de Regal. cap. 3. n. 318. Gail. de arrestu
cap. 10. num. 17. Nec non denique Imperialibus allgemeine *Reichs*
Steuren Bocer. d. l. n. 81. Myns. d. Decad. 15. *Resp.* 1. n. 77. *ibi*: und
 folget also hieraus, weil die von Adel des *Erbs*, *Bischoffthums* *W.*
 nicht allein über *Rechts*, verwehrt Zeit (XL. scilicet annorum,
 de quo antea egit, jungat. num. 57. & 68.) sondern über aller
 Menschen *Gedencken* zu den *Reichs*, *Steuren* (außerhalb der *Zür-*
den

den: Steuer) von den Ihren nichts contribuiren, daß Sie auch
 dißfalls eben dadurch diese Freyheit præscribiren, daß Sie hin-
 fürter zu denen Reichs-Steuren, ausserhalb der Türcken-Steuer
 von den Ihren etwas zu contribuiren nicht schuldig seyn, & aper-
 tissime confirmat *Modest. Pistor. Vol. 1. Consil. 4. per tot. imprimis*
n. 34. ibi: So achte ich dafür, daß 40. Jahr von der ersten Steuer,
 die dem Reiche erlegt worden, anzurechnen, zu Einführung sol-
 cher Verjährung und zu Erlangung der angezogenen Freyheit und
 immunität gnugsam, quæ scilicet a solo imperatore Romano,
 consentientibus Imperii Statibus *Instrum. Pac. Osnabrug. de Ann.*
1648. artic. 8. vers. gaudeant Dn. Struv. S. J. F. cap. VI. Aphor. XXXI.
Bocerus de Collectis c. 2. n. 8. proportionem fortunarum universis,
 qui ei subsunt, subditis ad utilitatem totius Imperii & felicissi-
 mam expeditionem Numinis Cæsarei indicuntur 2. F. 56. l. 2.
G. de muner. patrim. [10. 41.] l. 2. C. de quib. mun. vel præstat. nemi-
ni lic. se excus. Gail. l. 2. O. 53. Horum species sunt duæ, una
 der gemeine Pfennig Comit. *August. Ann. 1474. Francofurt. Ann.*
1486. & 1489. Norimberg. Ann. 1486. Wormatiens. Ann. 1495. Alte-
ra der Römer: Zug R. A. de Ann. 1521. vs. Auch haben uns Chur-
 Fürsten & hoc minus dubii habet, si talis immunitas a Tribu-
 tis Imperialibus non immediate contra ipsum imperium, sed
 tantum contra aliquem Imperii Statum præscribitur, ita ut unus
 eorum solus alterius onera ferat & sic ab illo nexu, quo Im-
 perio obstrictus erat, illum eximat. E. gr. Si alicui Statui Jus
 sub collectandi comperat & ille tributa Imperialia suis subditis
 imposita exigat, unum autem ex iis per XL. annos nihil sol-
 ventem immunitatem præscribi patiatur, nihilominus tamen
 tributa Imperialia integra etiam pro rata præscribentis vel ex
 propriis facultatibus vel ex reliquorum Subditorum superfluo
 Imperio solvat, tunc Imposterum quoque ea tota & integra,
 etiam præscribentis portionem, Imperio exsolvere tenebitur.
 Siquidem in tali casu Imperio nihil decedit, & hoc tantum præ-
 tenditur, ut tributa etiam pro sua portione ab Imperii Statu
 illo vel cæteris Consubditis absque suo Subsidio imperio ex-
 solvan-

exsolvantur. • Quem in modum quoque in casu de Comite quodam, qui hanc tributis Imperialibus libertatem adversus Episcopum & Status in illo Episcopatu, qui pro rato ipsius modo dicta tributa per XL. annos persolverant, prætendebat, sibi proposito respondet *Modest. Pistor. d. Consil. 4. n. 37.* Wenn es aber gleich ohne das, und solche Verjährung wider das Reich nicht möchte eingeführet werden, so stehet es doch allhier vornehmlich auf dem, daß mein gnädiger Herr Graff von C. dieser Steuer halber nicht mit dem Reiche, sondern mit dem Bischoffe zu thun hat, und wann gleich seine Gnaden wider des Reichs Gerechtigkeit nicht sollte præscribiren können, so wolte doch daraus nicht folgen, daß S. G. darumb auch nicht wider den Bischoff und die Stiffts-Stände præscribiren könne, daß dieselben die Reichs-Anlagen, wie es von Alters herkommen, allein tragen und damit S. G. verschonen müssen, wie S. G. vorhin allemwege verschonet blieben. Similiter respondit *Dn. Mynsing. d. Decad. 15. Resp. 10. n. 83.* super facto tum de provincialibus, tum Circularibus, tum & non minus de Imperialibus tributis pro Ordine Equestri in Archi-Episcopatu Magdeburgensi: ibi: So ist auch ungezweiffelten Rechtens, daß dasselbe, daß die Grafen, so hiebevordie Reichs-Krânß- und Land-Steuren des Erz-Stiffts Magdeburg mit erlegen helffen, sich nunmehr von denselben Steuren des Erz-Stiffts ausgezogen, allen und jeden Steuerbahren Personen des Erz-Stiffts gleich zur Beschwerung gereiche und von Ihnen allen sämptlich zu tragen sen, also daß ein Stand vor dem andern damit allein nicht möge belegt werden *Conf. Abbas Vol. 2. Consil. 26. Felinus in cap. accedentes n. 10. X. de præscript. Manzius Cent. Decis. Palatin. qu. 49. n. 12. in similibus casibus.*

THES. XLIII.

Magis autem dubitatur circa illam quæstionem, an scilicet 40. annorum spatium sufficiat ad acquirendam immunitatem a Tributis Imperialibus contra ipsum Imperium immediate, ita ut præscribens impofterum nec ipse nec alius pro illo

quic-

quicquam tributorum nomine Imperio solvere teneatur, an vero opus sit tempore immemoriali, an vero præscriptio plane non procedat. In qua quæstione decidenda si *Gail l. 1. O. 21. n. 16.* credamus, fatendum est, nullam præscriptionem procedere hoc casu secundum Jus Romanum, cujuscunque sit temporis per *l. 6. C. de præscript. 30. vel 40. annor. l. 1. § 2. C. ne rei domin. vel templ. vindic. d. l. f. C. de fund. patrim.* quibus etiam jungit textus Juris Canonici *cap. cum inter. X. de consuet. cap. cum non liceat X. de præscript. cap. cum ex officii X. eod.* Verum si quæstio hæc ex Juris privati & Romani principiis determinari debeat, non inepte fortasse ex superius deductis diceretur, etiam hoc in casu immunitatem lapsu 40 annorum acquiri posse per supra citatam *l. f. C. de fund. patrim.* aliaque ibidem adducta Jura, patrocinate *Dn. Erico Mauritio in dissert. de Matricula Imperii th. 47.* nec non *Thoma Merckelbach. in Consil. 1. §.* Was gestalt auch Städte und Unterthanen im Heil. Reich vorhanden, so solcher i. e. Reichs-Steuer halber weder dem Reich noch andern Ständen unterworfen, das wird mit dem Abschiede de An. 1548. §. Und als erstl. 25. in specie bewähret, also, daß die præscriptio ratione Collectarum Imperialium versattet, auch in decisione causarum darauff geurtheilet werden muß, quod maxime (quo vocabulo *Maxime* non videtur velle exclusam 40. annorum præscriptionem, cum vucula *maxime* regulariter implicativa sit secundum *Barbosam Tract. de dictionib. usu frequentioribus dict. 197. n. 1. § 12.*) de immemoriali tempore verum existimo.

THES. XLIV.

Quod si autem Constitutiones Imperii, secundum quas hanc quæstionem decidi mavult ipse *Gailius c. l. n. 15.* inspiciamus, contra certe fatendum erit, easdem non aliam ad acquirendam immunitatem a tributis Imperialibus contra Imperatorem & Imperium immediate quam temporis immemorialis admittere, ad hunc Effectum, ut nec præscribens Status Imperii ipse, nec alius pro eo Imperio quicquam præstare tenea-

tur per text. express. in Recess. Imp. de Ann. 1548. §. Wann auch ein Ausgezogener ibi: und dargegen wider ihme nicht dargebracht werden möchte, daß er je in Menichen Gedächtniß in des Reichs gemeinen und nicht privilegirten Hülffen contribuirt oder einen Anschlag gereicht und bezahlet habe, quod imprimis confirmat magnas nostræ Germaniæ JCrus Thomas Merckelbach. cit. loc. dum in hancce notabilem sententiam scribit: Was gestalten auch Städte und Unterthanen im Heil. Reiche verhanden, so solcher Steuer halber weder dem Reiche noch andern Ständen unterworfen, das wird mit dem Abschiede de Anno 1548. in §. und erstlich von See und Hansee Städten in specie bewähret, also, daß die præscriptio ratione Collectarum Imperialium verstatet, auch in decisione causarum darauf geurtheilet werden muß & §. Dannenhero mehrgedachte Stadt A. immemorialis temporis præscriptione wider den B. ja auch das Heil. Reich verhoffentl. gnugsam versichert, subjungit rationem, sonderlich aus der Ursachen, daß dieselbe sich in totum von des Heil. Reichs Superiorität nicht auszuhälffern, sondern dasselbe quoad Jurisdictionem gehorsam erkennen thut. Nec non Klock. de Tract. de Contribut. cap. 16. sect. 2. n. 109. in fin.

THES. XLV.

Nec aliud statuunt Dd. de tributis Turcicis non quidem, quod quadragenariæ, sed temporis immemorialis præscriptioni subjecta sint, quod multis textibus ex Recess. Imp. decerptis, argumentis & rationibus sollicite congestis probat & denique præjudicio in causa Fiscalis adversus Civitatem Hamburgensem confirmat in hac materia Tributorum versatissimus Dn. Klock. d. cap. 16. sect. 2. n. 100. & seqq. quæ omnia ut hic a me repetantur, propositi ratio prohibet. Addatur Habn. ad Wesenbec. tit. de jure immunitatis verbo a summo Principe, Thom. Merckelbach. d. Consil. 1. Conradus ab Einsiedel, de Regalib. O. 1. n. 299. & quos alios longa serie adducit Dn. Andreas Declet, in Disput. inaugural. de præscript. tempor. Immemor. Altdorff. Ann. 1683. habita §. 36.

THES.

THES. XLVI.

Illud tamen monendi sumus, quod Præscriptioni immunitatis a Tributis Turcicis plane non obstat, quod supra th. XLII. dixi, quod scil. in casu summæ necessitatis omnes immunitates, omnia privilegia & omnes, quancumque licet temporis, præscriptiones quiescant nec Effectum suum exerant, jam vero tributa Turcica non nisi in casu & tempore necessitatis & periculi a Turcis Imperio imminuentis, nec nisi gravissimo Cæsareæ Majestatis Statuumque Imperii consilio & consensu indiri. *Vid. Instrum. pacis artic. 8. Capitulat. Leopoldin. artic. 17. Knipschild. de jurib. & privileg. Civit. Imperial. lib. 2. cap. 17. n. 488.* ut ea propter præscriptio immunitatis a tributis Turcicis nunquam valide allegari & opponi queat. Nam sciendum est, non semper extremam Imperii necessitatem adigere, ut Tributa Turcica Statibus Imperii imponantur, sed quandoque ex solo belli Turcici timore ea indiri, quamvis actuale cum Turcis bellum nondum geratur, prout liquescit ex *Recess. Imp. de Anno 1582. §. So seynd wir doch ibi: seynd wir doch berichtet, nachdem der friedl. Anstand mit dem Türcken aufgerichtet zu Ende laufft, daß aus allerhand einkommenden Anzeigungen und Bericht fast ungewiß, was ferners mit Ihm zur continuation des Friedens zu erhandeln: Da wir in Sorgen stehen eines Türckischen gewaltigen Überzuges &c.* quo casu illi, qui immunitatem a tributis Turcicis vel ex privilegio vel ex legitima præscriptione quæsierunt, ad contribuendum neutiquam compelli possunt nec illis gravandi sunt. Cæterum si hæc necessitas extrema & summa est, quod tunc, non obstante ulla præscriptione, ad Rempubl. tam pressam, ne a tam sævo, imo insensissimo Christiani nominis hoste in totum opprimatur, sublevandam etiam per præscriptionem exemptus contribuere teneatur: Quo casu tamen Electores & reliqui Imperii status exempti hac cautela utuntur, ut expresse protestentur, quod quidem hac vice tributa Turcica exsolvere velint, attamen citra præjudicium suæ exemptionis live per privilegium five per præscriptionem

ptionem acquisitæ, sive pro se sive pro alio exempto. Quam sententiam luculenter stabilire videtur *Recess. Imp. de Anno 1544.* ubi dicitur, daß die Damalen wieder den Erbfeind Christlichen Nahmens verwilligte Hülffe gemeinen Ständen desto weniger beschwerl. sey, so sollen und wollen die Chur-Fürsten, Fürsten und Stände, so von Alters her etliche Stände von und aus des Reichs Hülffe an sich gezogen, dieselbe Ihre ausgezogene Stände Ihre gebührende Anlagen zu dieser Hülff NB. dißmahl erlegen lassen, oder doch für dieselben selbst entrichten und darlegen, doch mit dem Beding und Bescheidenheit, daß solche Ihre Bewilligung Ihnen künfftig an ihren alten Freyheiten, Rechten und hergebrachten Gebrauch zu keinen Abbruch oder Nachtheil gelangen soll.

THES. XLVII.

Hæc fuerunt de Objecto, sequitur Forma hujus præscriptionis, quæ consistit in ipsa acquisitione immunitatis a Tributis per lapsum XL. annorum, nonnunquam, ut in Imperialibus sc. in casu, quo immunitas ab Imperialibus tributis adversus Imperatorem & Imperium ipsum immediate præscribitur Vid. *Tb. XLIV.* & Turcicis, Vid. *Tb. XLV.* temporis immemorialis. Inde videre est, quod (1) differat a cæteris modis acquirendi immunitatem privilegio videlicet, pacto vel consuetudine. Vid. *Tabor in Comment. ad tit. C. de metat. & Epidemet. part. 3. sect. 2. cap. 1. §. 6. 7.* A privilegio differt formaliter in eo, quod immunitas per privilegium acquiratur ex liberrima concessione & expressa voluntate solius Magistratus citra conventionem, per præscriptionem contra ex tacita voluntate Magistratus seu ex lapsu temporis quadragenarii, interdum immemorialis præsumta. A Pacto in hoc, quod ad acquirendam immunitatem mediante pacto requiratur expressa utriusque tam Magistratus concessuri, quam partis acquirenturæ voluntas & conventio ad acquirendam contra mediante præscriptione immunitatem sufficiat ab utraque parte voluntas tacita. A Consuetudine quomodo formaliter differat, vide

Covarruv. ad capit. possessor. §. 3. n. 2. de R. J. in 6. Natt. Consil. 431. Differt quoque ratione Effectuum, inter quos hi notari merentur, quod, si immunitas a Tributis consuetudine, ad vindicandam eam conditio ex moribus sive consuetudine competat *Vid. Lauterb. tit. ff. de condict. ex lege lit. SS. p. m. 339.* Si vero per præscriptionem quæsitæ sit, illud remedium non locum habeat sed Actio confessoria utilis *Bocer. de a^r. Disp. ii. th. 23. Gail. l. 2. O. 66.* Item, quod Magistratus, qui jus condendæ legis habet, immunitatem consuetudine acquisitam iterum tollere possit *§. fin. J. de J. N. G. & C. & l. 32. §. 1. de LL.* nec non concessam per modum privilegii et mera liberalitate iterum revocare *Græv. l. 1. practic. conclus. 1. n. 2. Reinking. de R. S. & E. lib. 2. Class. 2. cap. 8. n. 29.* Non vero revocare potest concessam per privilegium ob causam *Besold. p. 1. Consil. 7. n. 104. Alex. lib. 4. Consil. 50.* ne quidem sub prætextu abusus vel ingratitude *Schrader apud Borcholt. p. 2. Consil. 16.* nec acquisitam per præscriptionem maxime temporis immemorialis tollere poterit *arg. l. 2. §. 10. & 16. ff. ne quid in loc. publ. Surd. Consil. 262. n. 64.* cum utrumque privilegium scilicet ob causam & præscriptio imprimis immemorialis in contractum transeat *Dn. Joh. Philipp. Us. Pract. Instit. lib. 1. Ecl. 14. n. 8. Conf. Barbos. lib. 14. cap. 64. ax. 20.* qui contractus præstationis necessitatem habet etiam in persona Principis *Reinking. d. Tr. lib. 1. Class. 3. cap. 12.* adeo, ut nec Princeps ex plenitudine potestatis ab eadem recedere queat *A. Faber. in Cod. lib. 3. Tit. 22. def. 12. n. 1. Cardinal. Tusch. Tom. 6. lit. P. Conclus. 690.* & præjudiciis confirmat. *Dn. Joh. Philipp. c. 1. Ecl. 14. n. 10.* Differt (2) a præscriptione hujus immunitatis extinctiva, qua acquisita immunitas iterum perimitur & tollitur, de qua infra in Contrariis.

THES. XLVIII.

Finis præscriptionis hujus immunitatis est, ut propter tam supinam negligentiam suam Magistratus, qui intra statuta tempora jus suum exigendi Tributa non exercet, pœna privationis coerceatur & præscribens plenissima munitione a fu-

tura Tributorum impositione & Collectione liber atque securus existat *l. 1. de usurpat. l. 3. & 4. C. de prescript. 30. & 40. annor. Franz. in Comment. ad Digest. Tit. de LL. Sectis n. 121.*

THES. XLIX.

Pergo ad effectus hujus præscriptionis, qui partim statum tranquillæ quasi possessionis, partim statum ejusdem controversæ respiciunt. Quod attinet Effectus, qui statum tranquillæ quasi possessionis respiciunt, cernitur *primus* in ipsa acquisita immunitate ab onere Tributorum ita scilicet, ut ille, qui hanc immunitatem legitimi temporis decursu quæsit, ab omni deinceps Tributorum, a quibus immunis factus est, exactione liber sit & maneat per *l. f. ibi: non debeat penitus profigari C. de fund. patrim. Recess. Imp. de Ann. 1548. §. Alter die Ausgezogene ibi: zu einiger Bezahlung nicht angehalten noch gedrungen werden.* Ratio est, quia præscriptio extinguit Jus illius, contra quem præscribitur, & tollit Civilem obligationem, imo & naturalem quoad Effectum. *Surdus Consil. 24. n. 24. & Dn. Eckolt, tit. ff. de usurpat. §. 29. ibique Magnif. Dn. Swendendorff.*

THES. L.

Et hic Effectus acquisitæ per præscriptionem immunitatis cernitur in quibusdam casibus diversis. Primum in eo, quo præscribens vel ratione omnium bonorum vel certorum quorundam in totum eximitur a tributorum solutione, nec quicquam eorum nomine ulteriusolvere tenetur *ad. text. quando scilicet tributa generaliter omnibus fuerunt indicta & ceteris solventibus, aliquis de omnibus vel certe quibusdam bonis suis Catastratis per lapsum 40. annorum nihil quicquam solvit Klock. d. cap. 16. sect. 2. n. 106.*

THES. LI.

Secundum eo in casu, quo præscribens tantum pro parte a Tributis eximitur, ita scilicet ut tributa in minori summa ab ipso duntaxat exigantur nec is ultra aliquam summam per legitimum tempus solutam vel ultra modum legitime præscriptum

gravari

gravari possit. Nam quod ille, qui ultra XXX. vel XL. annorum tempus certam aliquam pecuniæ summam pro tributis exsolvere solitus est, (quamvis antecessores majorem summam pro tributis singulis vicibus exsolverint) ultra illam ad solvenda majora tributa compelli non possit, post plures allegatos testatur *Myns. d. Decad. 15. Respons. 1. n. 82. & seqq.* ubi ita in terminis de sæpe laudato Equestri ordine Archiepiscopatus Magdeburgensis: Weil es in dem Erb. Stifft Magdeburg über Rechts vermährte Zeit dergestalt je und allwege gehalten, daß die von Adel zu den Türcken-Steuren so viel und nicht mehr als ihre Unterthanen geschossen, und dieselbe, so keine Unterthanen gehabt, ein genanntes vor Lehn-Pferde gegeben: So werden die von Adel nochmahls billich dabey gelassen und mögen über das nicht belegen oder beschweret werden. Ratio videtur esse hæc, quia scilicet omni Juri publico & sic consequenter etiam Juri exigendi plus, quam in præcedentibus annis solutum est, 40. annorum spatio præscribitur *l. 4. C. de præscript. 30. vel 40. annorum.* Quod nominatim in præsentī casu confirmat *Nicolaus Bellonus Consil. 37. n. 6. ibi: quod per 40. annos atque eo plus dictæ de Farina sunt in quasi possessione non solvendi plus, quam sex libras vel octo, unde præscriptione se tueri possunt.* Nec non *Cothmann. Vol. 1. Resp. 11. n. 90. ibi: quarto, inquit, principaliter in considerationem venit, quod, cum cives in bonis, quæ inter territorii fines possident, vel in totum vel pro parte immunitatem ab omni Collecta acquirere possint. &c.* Et ita præcedenti Anno 1687. M. April. Dn. Scabin. Lipsiens. ad consultationem der sãmpth. Jungenickel. Erben zu Görlitz responderunt: PP. So ist der Rath solch quantum wider des Besizers Willen zu verhõhen nicht befugt gewesen. Nec non Ampliss. Facult. Jurid. Lips. eod. Ann. Mens. Septemb. iisdem heredibus respondit: P. P. So möget ihr auch bey so gestalten Sachen zu einem mehrern, als vorige Besizer eures Back-Hauses und Bancks gesteuert, mit Bestande nicht angehalten werden.

THES. LII.

Magis tamen dubium inesse videtur alteri quaestioni, an scilicet is, a quo tributa in minori summa per triginta annos recepta sunt, ad priorem maiorem debitam summam adstringi possit: (Nam ratione praeteritorum quoad residuum vel ex capite praescriptionis, vel ex capite praesumptae remissionis pro qualitate personarum, cui Tributa solvuntur, non tenebitur Vid. *Carpz. p. 2. C. 2. def. 5.*) Et videtur distinguendum esse, an res sit cum Principe, an cum Magistratu inferiori, vel etiam privato. Priori casu dicendum erit adhuc ad maiora tributa in futurum solvenda adstringi posse, cum Juri exigendi plus contra Principem non nisi 40. annis praescribitur secundum *d. l. 4. C. de praescript. 30. l. 40. annor.* Posteriori casu contraria decisio Juri conveniens est, & ratio decidendi haec tradi potest, quod omnia Jura & sic quoque Jus exigendi plus contra Magistratum municipale, qui Jus Collectandi Cives privilegio a Principe vel alio modo acquisivit 30. annis secundum nonnullos, cum privatorum loco habeatur *l. 16. de V. S.* vel 40. annis secundum alios per *Nov. III. c. 1. N. 131. c. 6.* nec non contra privatum 30. annis de Jure Civili *l. 3. C. de praescript. 30. vel 40. annor.* de Jure Sax. vero utroque casu eo certius 30. annis, anno & die praescribantur *Landr. lib. 1. art. 29. Constit. El. VI. p. 2. Carpz. p. 2. C. 3. d. 3. Schulz. S. J. tit. de usucap. lit. E.* Sed si quaeras, quomodo contra privatum praescriptio procedere possit, quippe qui Jus Collectandi non habeat, sequens te docebit exemplum: Quid enim, si Princeps a certa Provincia vel Civitate certam pecuniae summam pro Tributis annuatim exigat, Magistratus municipalis eam a Civibus proportionaliter collectet, unus ex Civibus sibi tributa imposita in minori summa, forte ex errore Calculi, Magistratui Municipali non contradicenti per 30. annos, annum & diem solvat, nihilominus tamen Magistratus Principi integram summam exhibeat vel ex propriis facultatibus, vel ex eo, quod ex reliquis civibus habet in superfluo, an Civis ille sese praescriptione tueri possit
adver-

adversus Magistratus ad hunc Effectum, ut nec postea ultra solutam per tanti temporis spatium summam Tributis onerari possit; quod itidem affirmo & decisionis rationem hanc adduco, quod hoc casu præscriptio non adversus Principem, sed Magistratum & concives allegetur, ut illi teneantur id, quod præscribens minus hætenus solvit, pro eo impofterum præstare. Nec obstant, si forte a Magistratu Collectante objiciantur, quod (1) solutio minoris summæ seu quantitatis per tantum tempus ex negligentia suorum Administratorum ad accipiendum Tributa & quietandum Cives constitutorum processerit, quorum factum tamen ipsi præjudicare non possit *l. 155. de R. J.* (2) receptio minoris summæ per errorem calculi facta omnem consensum, scientiam & patientiam errantium excludat *l. 15. de jurisdict. l. 2. pr. ff. de judic. l. 116. §. 2. de R. J.* nec (3) error Veritati præjudicet, & quod rationes sæpius computatæ denuo tractari possint *l. unic. C. de error. calcul.* maxime quod (4) querela hæc de errore calculi pro perpetua habeatur *Mev. p. 4. Decis. 300. num. 1.* Siquidem (1) Officialium & administratorum negligentia omnino nocet his, qui eos constituerunt, in illis, quæ gerunt circa officium *Manz. Cent. Decis. Palatin. quæst. 49. n. 25.* nec (2) error eorum præsumitur *Menoch. Consil. 392. n. 6. Besold. p. 3. Consil. 108. n. 46. Henning. Gædd. Consil. 4. n. 23.* præprimis ex tali solutione geminata, iterata, triplicata & ulterius multiplicata *Mascard. de Probat. Conclus. 638. n. 27.* bene tamen ex tam diuturna receptione minoris summæ aliqua remissio *Carpz. p. 2. Const. 2. d. 5.* & (3) querela de errore Calculi mutando & corrigendo compedens, quamvis non minus quam cæteræ actiones lapsu 30. annorum finiatur & extinguatur per *l. 3. C. de præscript. 30. vel 40. annor. junct. l. 8. pr. ff. de admin. rer. ad Civit. pertin. Mev. p. 4. Decis. 300. Besold. p. 6. Consil. 262. n. 7.* nihilominus adhuc (4) pro perpetua judicetur in relatione ad actiones temporales *arg. pr. J. de perpet. & tempor. act. l. 1. pro socio l. 4. de procurat. Vultej. in Comment. ad Inst. pr. de perpet. & tempor. act. n. 9.*

Sicuti & hoc in casu Amplissima Facultas Juridica Lipsiens. supra nominatis heredibus cit. Mens. & Ann. respondit his verbis: Ob nun wohl von Ann. 1652. angerechnet, noch nicht 40. Jahr verlossen, und es also scheinen will, ob könnte der daffals begangene Error calculi hervor gesucht, geändert und ihr nach dem vorigen Anschlag eures Hauses der 236. Sch. höher in Steuern angeleget werden &c. So mag auch der angezogene error calculi euch nicht nachtheilig fallen, und seyd ihr ein mehrers als von etlichen 30. Jahren her eures Backhauses wegen an Steuern entrichtet worden, zu geben nicht schuldig.

THES. LIII.

Tertio cernitur acquisitæ per præscriptionem immunitatis Effectus primus in casu, quo alicujus Civis nonnulla bona in Catastro publico non sunt descripta sed omissa, modo Catastrum in præsentia Universitatis legitime fuerit confectum. Hoc enim casu, cum Universitas consensisse videatur, quod illa bona, quæ omissa, ab onere Tributorum immunita esse debeant, eorundem possessores in libertatis quasi possessione non minus constitui recte dicuntur *F. A. Maul. d. Tit. VII. n. 13. Cravetta Consil. III. n. 4. Surd. Consil. 234. n. 16. § 23.*

THES. LIV.

Circa primum autem hujus præscriptionis Effectum notandum est, quod si quis solum a certa aliqua Tributorum specie vel nonnullis speciebus immunitatem præscripsit, ille propterea ab aliis tributis specie diversis, vel jamjam existentibus vel post acquisitam demum immunitatem de novo impositis *Cardin. Paris. lib. 1. Consil. 25. n. III.* liber sit vel minime. Sicuti enim ille, qui actus simplicis Jurisdictionis præscripsit, mero Imperio uti non potest *Alexand. Consil. 68.* & ille, qui Jurisdictionem exercuit contra certas personas, eandem contra alias præscripsisse nequit *Cynus ad l. 1. quæst. 1. C. de emancipat. liber.* ita etiam is, qui a nonnullis tantum tributorum speciebus libertatem præscripsit, ab aliis speciebus frustra eximi desiderat. Rationes sunt, quia præscriptio

scriptio est Juris strictissimi *cap. 15. X. de præscript. & odiosa Carpz. p. 1. C. 28. d. 74. num. 8.* adeoque de uno casu ad alium non extendenda *cap. odia 15. X. de R. J. in 6to l. 42. ff. de pæn.* maxime cum tantum censeatur præscriptum, quantum possessum *l. 18. §. fin. de A. vel A. P. cap. 18. de præscript. cap. 3. de R. J. in 6to.* Ita, licet quis a municipalibus tributis vom dem Geschoß immunitatem legitima præscriptione quæsitam habeat, tamen ille eadem ad evitandas Provinciales uti frustra annititur. Similiter si a Provincialibus immunitatem præscripsit, illam contra Imperiales non allegabit: quemadmodum & vicissim, qui Immunitate ab Imperialibus per præscriptionem gaudet, eadem non adjuvatur contra Provinciales, in terminis *Mod. Pist. Vol. 1. Consil. 4. n. 5. Bocer. de Collect. cap. 4. num. 23.* Hinc cum Ordo Equestris in Archi Episcopatu Magdeburgensi non saltem per tempus 40. annorum sed & immemorale nullas Provinciales, Circulares & Imperiales Collectas (exceptis solis Turcicis) solvisset, illum quidem a Provincialibus, Circularibus & Imperialibus ex præscriptione adversus Civitates Episcopatus immunem, sed ad Turcicas adhuc obstrictum pronuntiavit *Mynsing. d. Decad. 15. Resp. 1. n. 77. §.* Und dieses ibi: Weil die vom Adel des Erb-Bischoffthums Magdeburg zu denen Reichs-Steuren, ausserhalb der Türcken-Steuer) von dem Jh-rigen nichts contribuïret, daß Sie hinfürter zu denen Reichs-Kräyß- und Land-Steuren (ausserhalb der Türcken-Steuer) von den Jhren etwas zu contribuïren nicht schuldig. Quod si autem noviter imposita tributa ab illis, a quibus per præscriptionem immunitatem quis quæsit, non specie differant sed tantum secundum plus & minus, tunc ille, qui hanc immunitatem ab ejusdem speciei tributis quæsit, sese etiam adversus noviter imposita specie non differentia defendere poterit *Manz. saepe citat. quest. 49. n. 24.* quæ autem dicantur differre specie & quæ secundum plus & minus, videre licet apud *Modest. Pist. d. Consil. 4. n. 45.*

THES. LV.

Nec prætereundum est illud; quod, si quis immunitatem a Tributis quoad certa saltem bona vel quoad præsentia præscripserit, illa ad alia vel post præscriptam immunitatem quæsitæ haudquaquam extendatur. Tum, cum sit strictissimi Juris adeoque veniat restringenda *c. 15. de præscript. cap. odia X. de R. J. in 6to.* nec extendenda ad bona postea quæsitæ, cum agatur de præjudicio Reipubl. *Surd. Consil. 262. n. 10. Losani de jure Universit. part. 3. cap. 3. n. 22.* Tum, quod non plus præscriptum dici possit, quam quantum possessum *d. l. 18. §. fin. de A. vel A. P. cap. 3. de R. J. in 6to.* Tum, quod etiam a solutione Decimarum immunis, immunis non sit pro prædiis postea coëmptis *cap. penult. X. de decim.* sic, ut propterea, si Nobilis aliquis a rusticis vel Civibus prædia emat, ille non aliter a tributis, quoad illa, immunis sit, quam si immunitatem quoad illa in specie legitime præscripserit *Webner. in Observ. Practic. verb. Dignotul. Dienste vs. Si nobiles emunt. Reinking. de R. S. & E. lib. 1. class. 5. cap. 4. n. 158.*

THES. LVI.

Secundus Effectus est, quod, licet non semper, attamen regulariter reliqui subditi pro eo, qui præscripsit,olvere teneantur. Nam distinguendum est, an quis immunitatem a tributis hoc modo præscripserit, ut per illud tempus alii ea pro rato ipsius præstiterint, an vero eo tempore, quo ipse a tributis immunis mansit, nemo quicquam pro illo Magistratui solverit. Hoc casu Magistratus nihil causæ prætereendere poterit, propter quam reliqui subditi pro rata ejus, qui præscripsit, onerentur, sed patietur, ut rata ejus, qui præscripsit, de summa Tributorum sibi debita omnino detrahatur, cum nemo alterius, sed suum quisque onus portare debeat *l. unic. C. ut null. ex vicin. ibique Dn. Brunnemann.* Neque ratio admittit, ut alius sit debitor & alius pro eo exigatur *Nov. 4. c. 1. Carpz. p. 3. Decis. 262. n. 22.* Illo casu reliquis subditis, qui hætenus illius portionem solverunt, etiam impofterum solvendi

vendi onus accrescit *Myns. d. Decad. 15. Resp. 1. n. 82.* in terminis *M. A. Natta Conf. 431. n. 12.* Ratio est, quia is, qui per legitimum tempus pro alio solvit, Jus suum per propriam negligentiam amisisse videtur *Adrian. Gilmann. in Symphorem. Supplicat. Tom. 4. part. 1. n. 126.* Et hanc in sententiam pro saepe laudato Nobilium Ordine in Inclyto Archi Episcopatu Magdeburgensi adversus ejusdem Civitates respondit *Myns. d. l. n. 83.* Verba hujus sententiae vide supra Th. XLII. Ejusmodi quoque controversum casum pro Comite E. adversus Episcopum C. vel potius status ejus Episcopatus decidit *Modest. Pist. d. Vol. 1. Consil. 4. n. 39.* ibi: Und derowegen achte ich in diesem Falle zu schliessen seyn, daß sich mein G. Herr Graff G. von E. gegen den Steuern und Anlagen des Reichs, so über 40. Jahr im Heil. Reich im Brauch gewesen, und solche Zeit über, so oft die angelegt, von den andern Stiffts-Ständen ohne G. G. und derselben Vorfahren Zuthun oder einige Zulage erleget worden, zu Recht wohl schützen möge. Pro Baronibus & Nobilibus bona allodialia habentibus, qui, cum tributa generaliter omnibus subjectis imposita, nihil tamen intra 40. annos solverunt, contra consubditos eorum, qui tributa a Superiori imposita sine ullo Baronum & Nobilium concursu soli solverunt, decidit *Jacobus Schultes in Addit. ad Brunorum a Sole in loc. comm. voc. Collecta. n. 12.* Pro Abbate & Monachis Sancti Benedicti contra Universitatem Praepositurae *Francisc. Bursat. d. Consil. 186. n. 13.*

THES. LVII.

Tertius Effectus hujus praescriptionis est, quod si Novum Catastrum in aliqua Provincia vel Universitate conficiatur, vel antiquum renovetur, ille, qui immunitatem legitime praescripsit, non teneatur pati, ne quidem jussus a Principis officialibus, ut bona ipsius, quae praescriptione immunita facta, vel ab initio non fuerunt Catastrata, Catastro novo vel renovato inferantur. *Just. Reuberus in Consil. Klock. Tom. 3. Consil. 135. Surdus Consil. 135. n. 84. & seqq.* Ratio est, quia in his bonis cessat causa finalis Catastratio-

nis tributorum scilicet solutio *Bald. ad Auth. sed periculum C. sine cens. & reliqu. cui consequens erit, ut ipsa Catastratio cesset per ea, quæ tradit Barbof. locuplet. lib. 3. cap. 10. ax. 12.* Deinde, quia Principi non est licitum aliquem Jure suo privare, *arg. l. 2. §. 10. & 16. ff. ne quid in loc. publ. l. 4. C. de emancipat. liber. cap. 8. de Rescript. in 6to.* Cui accedit, quod bona a tributis exempta perinde habeantur ac si extra Collectantis territorium sita essent *Wesenb. Consil. 302. n. 114.* Unde etiam Catastra, quæ tamen alias magnæ fidei & Autoritatis sunt, & ad quæ in imponendis & exigendis tributis omnino respici debet, *Perez. ad tit. C. de Annon. & Tribut. adversus illos, qui in quasi possessione hujus immunitatis a tributis existunt, non probare tradit Mev. p. 4. dec. 179. n. 11. Brunnem. ad l. 4. ff. de Censib. n. 6.*

THES. LVIII.

Quartus Effectus est, quod, qui immunitatem a tributis præscripsit, liber sit ab onere detractiois von der Abzugs Steuer, ratione eorum bonorum, in quibus immunitatem acquisivit: quia hic quoque causa finalis juris detractiois cessat in ejusmodi bonis a tributis liberis. Jus enim detractiois consuetudine receptum est eam ob causam, ut Magistratus loci, qui in bonis illis jus Collectandi hætenus habuit, eoque jam-jam per rerum illarum exportationem privatur, in aliquam illius compensationem aliquid de iis jure detractiois percipiat *Ernest. Cothmann. Consil. 19. n. 45.* quæ ratio tamen in bonis, quæ per legitimam præscriptionem Juri Collectandi subducta sunt, desinit *Mev. p. 2. Decis. 160. n. 7.* quapropter non potest non ipsa etiam detractio ob rationem illam inuenta cessare & deficere, in terminis *Mevius c. l. Cothmann. c. l.*

THES. LIX.

Pervenendum nunc est ad Effectus, qui statum turbatæ vel controversæ quasi possessionis respiciunt, qui consistunt in legitima & competenti defensione. Defenditur autem aliter turbata, aliter controversa quasi possessio. Turbata per actiones possessorias, controversa per actiones petitorias.

THES.

THES. LX.

Actiones possessoriæ, uti processus possessorius vocatur in l. 37. de O. & A. junct. tit. ff. de interd. & extraord. action. competunt, vel ad manutenendam sive retinendam quasi possessionem, quam jam habemus, vel recuperandam, quam amisimus.

THES. LXI.

Ad retinendam & tuendam quasi possessionem immunitatis a tributis, quam habemus & in qua turbamur, datur utilis actio *uti possidetis* arg. l. f. ff. *uti possidet. l. fin. de servit. l. 8. §. 4. si servit. vindic. c. 9. X. de probat. Menoch. de Retin. poss. remed. 3. quæst. 13. n. 103. & seq. Carpz. p. 2. C. 7. d. n. Besold. p. 6. Consil. 274. quasi possessori immunitatis turbato adversus turbantes extra vel intra Judicium, verbis vel factis & quovis modo possessionis usum impediētes l. 3. §. 2. & seq. ff. *uti possidet. Schneidew. ad §. 2. f. de Interdict. n. 41. Lauterbach. tit. ff. uti possidetis p. m. 952. ad retinendam quasi possessionem libertatis quietam & ut actor quasi possessor libertatis declaretur, contra adversarius a turbatione desistere, id, quod interest quasi possessoris, turbationem factam non esse, Cautionem de non amplius turbando præstare, nec non ablata, damna & expensas litis restituere jubeatur Wesenb. ad tit. ff. *uti possidetis* Dn. Amad. Eckolt. tit. ff. *cod. §. 8. Gail. l. 1. Observ. 116. n. 4. Schneidew. c. l. n. 66. seqq.* Unusquisque enim, qui in possessione vel quasi reperitur, in eadem defendendus, neque illam ob alterius contradictionem dimittere cogitur *Gail. l. 1. O. 5. n. 5. Schurff. Cent. 3. Consil. 27. n. 5.* Unde ita in ejusmodi facti contingentia *Wesenbecius*: dann sie in possessione libertatis gewesen und ist zuvor niemahls von diesen Amt Korn Zoll gefordert; darum die Besizer bey solcher possession der Freyheit billig gelassen werden, bis sie mit Recht und Rechtl. Process daraus entsetzet *Consil. 303. n. 126.* Probanda in hac actione veniunt duo Principalia & Substantialia Requisita, possessio scilicet immunitatis a parte Actoris,**

Actoris, & turbatio a parte rei conventi Magistratus Schnei-
der. c. l. n. 44.

THES. LXII.

Ad recuperandam vero quasi possessionem, qua forte ille-
gitime per spolium privatus est is, qui immunitatem legitime
præscripsit, uti poterit remedio *canonis Redintegranda* 4. caus.
3. quæst. 1. X. de restit. spoliat. etiam adversus Principem, cui
non competit, causa nondum cognita, alterius possessionem
turbare, multo minus aliquem eadem spoliare, uti latissime
deducit Menoch. remed. recuper. possess. 8. n. 3. 60. 62. & passim
& ideo non minus, quam quilibet privatus remediis recu-
perandæ possessionis tenetur. Wesenb. Consil. 103. n. 178.

THES. LXIII.

Quod si vero Magistratus vel Princeps tributa ab eo, qui
immunitatem per præscriptionem acquisivit, non obstante
præscriptione, nihilominus urgeat & ni solvat, pignorat-
ionem & distractionem frumenti, pecorum aliorumve bono-
rum ejus, qui immunem se dicit, minetur, de quo Vid.
Manz. d. quæst. 49. n. 28. tunc apud Superiorem petere pote-
rit, ut inhibito sive mandata pœnalia de non offendendo
contra minas effundentem decernantur, secundum Wesenb.
Consil. 303. n. 119. ibi: Solten aber Ihr. Churfürstl. Gnaden über
Zuversicht thätl. verfahren und etwas vornehmen, so wären pœ-
nal Mandata de non offendendo bey dem Cammer-Gericht dar-
wieder zu suchen.

THES. LXIV.

Controversa quasi Possessio libertatis seu potius ipsa præ-
scriptio & jus immunitatis per legitimum tempus acquisitum
defenditur vel per modum Actionis vel per modum Exceptio-
nis. Per modum Exceptionis, si Princeps vel Magistratus,
sive quicumque alius: e. gr. Concives ordinaria juris via ad-
versus eum, qui se immunem & in immunitatis quasi posses-
sione esse dicit, procedere amet, eumque in judicio ad sol-
venda

venda vel imponenda tributa conveniat, ipsi integrum est adversus intentionem & actionem Principis, Magistratus sive cujuscunque alterius intentatam exceptionem præscriptionis seu immunitatis legitime præscriptæ opponere. *Johann. Ferrar. Montan. in Usus feudor. lib. 5. cap. 7. vers. Igitur Regalia; ibi Exceptione tutus erit.*

THES. LXV.

Per modum Actionis vero defenditur acquisita per præscriptionem immunitas, si Magistratus tributorum publice indictorum solutionem vel impositionem urgeat, vel Concives ita exemptum in onerum publicorum concordiam trahere intendat, tunc ad tuendam illam ipsi sine dubio competet utilis Actio negatoria sive Negativa, uti vocatur in §. 2. *J. de action. l. 5. pr. ff. si usufr. petat. Montan. c. l. Mev. p. 5. Decis. 70. Besold. p. 2. Consil. 79. n. 87.* Cujus forma interna est legitima & in libertate a tributis solvendis per præscriptionem acquisita Jurisque exigendi Magistratui competentis denegatione fundata persecutio §. 2. *J. de Action. Magnif. Dn. Swendendörff. in summaris Action. forens. cap. 2. membr. 2. sect. 1. p. m. 121.* Externa est, ut dicat actor, se per 40. annos & supra in quasi possessione immunitatis fuisse, eoque immunitatem a solutione tributorum acquisivisse, jam vero Magistratum eum turbare & tributa ab eo exigere vel ipsi imponere velle, petere ergo se, ut pronuncietur liber a tributis solvendis, Magistratusque, vel quicumque turbans alius condemnatur, ut a tali turbatione, nimirum exactione & impositione tributorum desistat arg. §. 2. *J. de Action. ibique comm. Dd. l. 2. pr. l. 4. §. 7. si servit. vindic. l. 5. si usufruct. petat. Lauterbach. tit. ff. si servit. vindic. p. m. 223.*

THES. LXVI.

Probanda ergo veniunt in hac actione Negatoria duo:
Ex parte actoris libertas seu immunitas per præscriptionem
I acqui-

acquisita, ex parte rei turbatio & tributorum exactio. Quamvis enim alias & plerumque fere hujus actionis Negatoriae ea natura sit, ut sese fundet in naturali libertate l. 4. §. 7. si servit. vindic. l. 5. pr. si Ususfruct. pet. quæ tanquam qualitas naturalis cum præsumatur tam respectu personarum, quam rerum, pr. J. de jur. person. junct. pr. J. de libertinis l. 4. l. 8. C. de servit. l. 24. §. f. l. 26. de damn. infect. eaque præsumptio regulariter faciat, ut non actori, sed reo probatio injungatur l. 5. l. 8. de probat. l. fin. pr. quod met. caus. tamen hoc non est perpetuum, sed suas quoque, ut cæteræ regulæ, patitur limitationes l. 202. de R. J. ibique comm. Dd. Fallit enim & probatio injungitur actori, si reus est in quasi possessione l. 8. §. 3. si servit. vindic. arg. l. 14. de probat. l. 7. §. fin. de liberal. caus. Vinn. ad §. 2. J. de action. Lauterbach. tit. ff. Si servit. vindicetur p. m. 213. vel quædam Circumstantiæ in libello inserantur, Carpz. in Process. Tit. 13. art. 1. n. 21. Dn. Swendendorff. in Summar. Action. Forens. cap. 2. membr. 2. sect. 1. p. m. 219. ut adeo haud mirum alicui videri debeat, si dicamus, hujus actionis naturam non omni tempore unam eandemque esse. Caute enim quis agere non videtur, si, hac actione instituta, se solum fundet in naturali libertate, utut verum sit, homines non nasci, ut tributa pendant, sed liberos secundum Alexandrin. Consil. 21. n. 3. vel quoque in quasi possessione immunitatis, Mev. p. 3. Decis. 205. cum illa præsumta & præsupposita naturalis libertas hoc casu facile elidi possit: Nam si Princeps probaverit, illum, a quo tributa poscit, suum subditum esse, fundatam habebit intentionem ex eo, quod quivis subditus de Jure communi ad tributa teneatur. Klock. de Contribut. cap. 19. n. 417. Nec quasi possessio prætena ab onere probandi hoc casu actorem relevabit, cum ipsi Jus commune & obligatio ad tributa solvenda ipsi cohærens resistat. Dn. ab Esbach. in Dissert. de immunit. a Collectis cap. 9. th. 95. adeoque necesse est, ut probet, se ex justa & legitima causa præscriptionis ab onere Tributorum exemptum esse Dn. ab Esbach. c. l. Satis autem tunc probata erit præferri.

præscriptio, si probet Actor, ultra 40. annos, cum concives tamen tributa imposita persolverint, se nihil vel minus solvisse, quamvis bona ejus in Catastro descripta sint. Satis quoque & sufficienter probata erit immunitas, si quis probet, sua prædia, pro quibus tributa ab ipso exiguntur, in libris æstimi non reperiri *Franciscus Herculanus Tract. de probat. Negativa num. 171. Surdus Consil. 525. n. 30.* Nam quemadmodum regulariter ex registratione probatur obligatio ad onera subeunda, sic econtra ex ejusdem omissione probatur exemptio. *Cravetta Consil. 114. n. 14. F. A. Maul. de Collectis Tit. VII. n. 13.* Bona autem fides, justus titulus, scientia Magistratus, ejus interpellatio & recusatio non probanda veniunt secundum superius dicta: Quomodo autem Advocati cauti esse debeant in formatione Articulorum ad probandam præscriptionem, ut dicta testium concludant, & de continuo tempore depo-
nant, videri potest apud *Carpz. p. 2. Const. 3. def. 26. Schneidew. ad tit. J. de usurpat. & usucap. n. 60. & seqq.*

THES. LXVII.

Nunc in ordine consideranda veniunt hujus Præscriptionis Contraria, quæ duplicis generis sunt; quædam enim tantum præscriptionem inchoatam nondum perfectam rescindunt & interrumpunt, quædam vero perfectam penitus iterum tollunt: De illis agere non est animus; Videantur Ddres, qui in genere de præscriptionum talius modi contrariis fusius tractarunt. De his paucis: Refero autem ad hæc (1) renunciationem hujus immunitatis. Lex enim generalis est & regula Juris antiqui, omnes licentiam habere Juri suo seu his, quæ pro se introducta sunt, renunciare *l. 41. de minor. l. pen. C. de pact. l. 51. C. de Episcop. & Cleric. cap. 5. X. de renunciat. cap. 17. X. de for. compet. cap. 6. X. de privileg. sive illa sit expressa, dd. text. F. A. Maul. de Collectis Tit. 8. num. 1. sive tacita. Nam & tacita renunciatio præjudicat, cap. 19. X. de censibus, & tacite Juri suo quis renunciare potest, arg. l. 32. de LL. cap. 3. X. de renunciat. cap. 15. X. de sentent. & re judicat, per fa-
ctum*

Etum, cap. 15. X. de privileg. ipso facto contrarium, cap. 20. X. de sentent. & re judic. cap. ult. X. de vita & honestat. Cleric. Hinc etiam immunitati per præscriptionem acquisitæ tacite renunciari poterit per actus illi directo contrarios, qualis erit tributorum solutio *F. A. Maul. tit. 8. n. 5.* Si enim is, qui hætenus a certa tributorum specie solvenda ex causa præscriptionis immunis fuit, eadem Magistratui sponte & sciens iterum aliquoties solvit, absque protestatione vel pacto, hæc ipsa solutio tacitam hujus immunitatis renunciationem parit, secundum *l. 1. C. de his, qui spont. mun. publ. habent. (10. 43)* & *Bartolum ad eandem, imo testatur Crotus Consil. 64. n. 21.* & *Dr. Ziegler de jur. Majest. lib. 2. c. 2. n. 54.* etiam unicam solutionem ad hoc, ut immunitas extinguatur, sufficere. Quibus tamen alii contradicunt, & solventem semel, his vel pluries tantum quoad actus præteritos; si sponte & sciens solverit, *l. 53 ff. de R. J. l. 1. de condict. indebiti, l. 1. l. 10. C. de jur. & fact. ignor. Surdus Consil. 419. n. 42.* Nisi sit minor, qui hoc nomine restitutione in integrum gaudet, *Surdus cit. Consil. 419. n. 43.* (Si enim quis ignorans, se jam immunem factum esse, ad solvendum tributa requisitus, non opposita perpetua, quæ ipsi competebar, exceptione solvit, tunc ipsi indebiti condictio competit *l. 26. §. 3. de condict. indebiti in terminis Surdus c. l. n. 42.*) non vero quoad ipsam immunitatem sibi præjudicare contendunt, *Matth. Coler. Consil. 1. n. 258. Corbmann. Vol. 1. Resp. n. n. 103. Mev. p. 5. Decis. 70. n. 7.* & quemadmodum de hac posteriori sententia tanquam communi attestatur, *F. A. Maul. de Tit. 8. n. 5. & 16.* ita etiam ab illa non facile recedendum est, imo censetur etiam priori verior: Tum propter *l. 2. C. de his, qui spont. publ. mun. subeunt*, ubi generaliter dicitur, eum, qui publici muneris vacationem habet, si illud sponte suscepit, competens privilegium non amittere. Tum, quod tributa, de quibus competit immunitas, sint reiterabilia, & habeant Effectum successivum, quo casu per unicum vel plures actus tales immunitati non renunciatur in totum, sed tantum quoad actus

actus præteritos *Gail. l. 2. Obj. 60. n. 11. Mev. c. l. Brunnemann*
ad l. 1. C. d. tit. n. 5. ubi plures allegat, qui hanc quæstionem
 pluribus tractant; quorum est ratio, quod in uno factum in
 altero non attendatur *Mev. c. l. Natta Consil. 446. n. 16.* Nec
 obstare videtur *l. 1. C. eod.* responderi enim ad illam congrue
 potest, agere tantum specialiter & exceptive de decurionatu,
 & disponere, si quis illum sponte suscipiat, postea immuni-
 tate sua uti non posse; adeoque ad alia munera diversa non
 debere extendi: Cui accedit, quod Decurionatus sit quod-
 dam generale officium, ex quo Officiales alii eliguntur.
 Hinc si hoc munus tanquam generale, seposita sua immunita-
 te, suscipit, non potest non sibi præjudicare quoque quoad
 reliqua munera specialia *arg. l. 147. ff. de R. J. nisi protestetur*
de non renunciando Brunnemann. c. l. n. 2. quicquid vero hu-
 jus sit, tamen illud verum manet, quod per unicam solutio-
 nem id Juris Magistratui tribuatur, ut in quasi possessione
 exigendi iterum ab eo tributa constituatur, quia in materia
 Tributorum unicus actus solutionis ad inducendam quasi pos-
 sessionem sufficiens est, *Besold. p. 5. Consil. 233. n. 68.* ad hunc
 Effectum, ut si contra immunitatem acquisitam solutio sic
 cœpta secundum Jus Romanum per XXX. annorum spatium,
 quod ad extinguendam immunitatem sufficiens est *l. 3. C. de*
prescript. 30. vel 40. ann. Klock. de Contribut. cap. 16. sect. 1. num. 199.
Et seqq. F. A. Maul. d. T. 8. n. 4. Et 5. Secundum Jus Sax. per
 30. annorum, anni & diei tempus *Landr. lib. 1. art. 29. Schnei-*
dew. ad § 9. J. de J. N. G. Et C. Carpz. p. 2. C. 3. d. 3. n. 8. abs-
 que interruptione continuetur, ille non tantum quoad tri-
 buta soluta in præteritum amittendo scilicet conditionem in-
 debiti sibi præjudicet, sed & ipsa immunitas in futurum
 extinguatur *cap. 6. X. de privileg. Klock. c. l. Mev. p. 5. Decis.*
70. n. 8.

THES. LXVIII.

Hæc autem, quæ dixi, immunitatem dissolvi per solutionem Tributorum cum lapsu 30. annorum munitam procedunt tum demum, si illi actus solutionis fuerint voluntarii & spontanei, secus autem se res habet, si fuerint coacti & violenti *l. 4. pr. de muner. & honor.* (prout contributiones indebitæ solutæ in dubio per vim extortæ præsumuntur, *Mevius c. l. n. 6.*) vel solutio facta fuerit cum expressa protestatione de non renunciando suæ immunitati *l. 1. C. de his, qui spont. mun. publ. sub.* Protestatio enim conservat Jus protestanti illæsum *l. 4. §. 1. quib. mod. pign. l. hypoth. l. 20. de A. H. Carpz. p. 1. Const. 17. d. 16. n. 6.* in actibus, qui dependent a potestate protestantis *l. 1. C. de repudiand. heredit. Bursat. lib. 2. Consil. 172. n. 29.* & animum ab actu, qui fit, tollit ac removet, *l. 14. §. 8. l. 6. §. 7. de A. H. Vultej. lib. 1. Consil. Marpurg. 29. n. 118.* vel ad jussum Magistratus facta; tunc enim tantum ad contestandam suam obedientiam solvisse quis præsumitur, *Maul. d. Tit. 8. n. 10.* cum velle non credatur, qui obsequitur Imperio iudicis, *l. 5. de R. J. vel aliæ conjecturæ concurrant, ex quibus animus non renuntiendi in eo, qui solvit, colligi possit. Cephal. Vol. 1. Consil. 25. n. 50.* Nam in dubio nemo immunitati suæ renunciare velle præsumitur, *c. 5. de renunciat.* quia renunciatio quædam est donatio *l. 28. §. 2. de pact. l. 12. de novat.* & qui renunciat, alienare videtur *l. 24. de A. H. junct. l. 5. §. 8. de reb. eor. qui sub tut.* Jam vero nemo suum jactare velle *l. 25. de condict. indebiti l. 25. de probat.* vel alienare, quia est facti, præsumitur *l. 12. §. 2. de captiv. & postlim. revers. l. 1. C. de probat. l. 7. §. 3. de Curat. furios.* adeoque probari debet & quidem evidenter & per probationes arctiores ut scribit *Cephalus Vol. 4. Consil. 605. n. 2.* adeo ut nec ex actu aliquo etiam proximo inducatur, nisi de ea expresse agatur, *cap. 7. ibique Glossa in verb. sustinere in fin. de renunciat.* & proinde quoriescunque alia, quam renunciationis conjectura capi potest, illa potius, quam

hæc assumenda est *F. A. Maul. Tract. de Collect. Tit. 8. n. 2.* vel tandem non saltem de præjudicio solventis agatur, sed etiam tertii, e. gr. proprietarii *F. A. Maul. d. Tit. 8. n. 13.* vel filii, cujus mater ceu legitima ejus tutrix tributa pro bonis filii immunibus solvit *F. A. Maul. d. l. n. 14.* Ratio est, quia mater tutrix ne pacto quidem expresso Jus pupilli tollere potest *l. 22. C. de pact.* multo minus per actum tacitum; & quidem tutrix habet potestatem bene, non vero male administrandi *l. 7. §. 3. pro emitore.* & quod mater non possit filiis damnum inferre, probat *l. 10. de transact.* Accedit, quod factum cuique suum, non alteri nocere, *l. 155. de R. J.* neque alteri per alterum iniqua conditio inferri debeat, *l. 74. eod.* neque Jus nostrum tollatur nisi facto nostro, *l. 11. eod. Conf. Surdus Consil. 419. n. 36. & 39.*

THES. LXIX.

Tollit quoque immunitatem præscriptam Catastratio. Is enim, qui a tributis immunis est, si nomen suum vel bona Catastro vel Catalogo eorum, qui hujusmodi functionibus obnoxii sunt, inscribi *sciens* patitur, eidem sese legi subjicere censetur, & suam eo ipso immunitatem amittit. *Mev. p. 5. decis. 70. n. 1. & 3. Klock. de Contribut. cap. 13. n. 52.* Non autem per Catastrationem amittitur immunitas, si bona immunia, *ignorante* (1) eorum possessore *Mev. c. l. n. 3.* (quæ ignorantia in dubio præsumitur *l. 21. de probat. Surd. Consil. 262. n. 69.*) vel (2) expresse contradicente in Catastrum relata sint, vel (3) Catastratio a possessore bonorum immunium impugnetur intra decem dies a tempore scientiæ computandos, *Mev. c. l. n. 4. Surdus d. Consil. 262. n. 69.* Ut enim Catastrum firmiter aliquid probet, inter alia requiritur, ut conficiatur vocatis & consentientibus iis, qui quorumve bona describuntur *Mev. p. 4. decis. 3. n. 3. & 5.*

THES. LXX.

Cessat porro immunitatis Effectus, si tributorum solutionem urgeat summa & extrema Reipubl. Necessitas, cum necessitas non habeat legem, sed leges ipsæ eidem subjectæ sint *Barbos. locupl. lib. 16. c. 5. ax. 16.*

THES. LXXI.

Denique quoque mors ejus, qui ea gaudet, dissolvit immunitatem, si scilicet illa præscripta sit a tributis personalibus *arg. l. 68. l. 169. de R. J.* non autem dissolvit eam, quæ a Tributis realibus: Rationes hujus assertionis sunt hæc; quia in præscriptione immunitas acquiritur respectu personæ, adeoque immunitas ita acquisita est privilegium reale, non personale, quod ad heredes seu possessores quoscunque sine dubio transit *dd. text. Klock. de Contribut. cap. 16 sect. 1. n. 74.* Deinde præscriptio vim contractus vel pacti habere censetur, *Cravetta Consil. 10. n. 11. Vid. Barbos. locuplet. lib. 14. cap. 64. ax. XX.* quemadmodum igitur immunitas contractu vel pacto quæsitæ in successores transit, *l. 9. de probat. Baldus Vol. 2. Consil. 112. n. 2.* ita etiam per præscriptionem acquisita. *Surdus Consil. 525. n. 24.* Neque tollitur hæc præscripta immunitas per revocationem Principis vel alterius Magistratus, quia illam quis ex proprio facto sibi acquisivit, ita ut Magistratus nobis eandem sine facto nostro & voluntate iterum auferre nequeat *l. 11. de R. J.* nec conditionem nostram, nobis invitis, deteriorem reddere *l. 74. eod.* Immo ne cujusquam Jus lædere vel tollere *l. 2. §. 10. § 16. ne quid in loc. publ.* Sed quemadmodum Princeps immunitatem mediante Contractu subdito concessam revocare non potest *l. 5. C. de O. & A. l. 1. de pact. l. 1. de constit. pecun.* ita nec immunitatem per præscriptionem quæsitam revocare poterit, cum præscriptio vim contractus habeat, *F. A. Maul. d. Tit. 8. n. 51. Menoch. Consil. 4. n. 424.* In terminis *Surdus Consil. 262. n. 64.*

THES. LXXII.

Quæsitum autem est hoc loco, an non ita præscripta immunitas elidi possit & tolli per subsidarium prætoris remedium restitutionis in integrum ex capite ignorantiae, quæ quæstio prima fronte videtur decidenda esse affirmative, dum pro illa faciant sequentes rationes (1) quod præscriptio introducta sit in odium & pœnam negligentis; *Surdus Consil. 262. n. 65. Excellent. Dn. Thomaf. ad Strauch. Dissert. VIII. thes. XIV. verbo contra eum. Wesenbec. tit. ff. de usurpat. n. 13. infin. is autem, qui ignorat, negligens esse dici nequeat, l. 3. §. 21. de Sct. Syl. lan. l. 10. C. de donat. l. 3. C. de tabulariis (10. 69.) ut hinc æquitas naturalis non patiatur, ibi pœnam esse, ubi non est negligentia l. 8. de his, qui notant. infam. Barbof. locuplet. lib. 14. c. 64. ax. 3. (2) quod universitas jure minorum gaudeat l. 3. C. de jur. Reipubl. (11. 29.) l. 4. C. ex quib. caus. maj. & ceu minor regulariter, cum non minus per administratores regatur in integrum restituatur, l. 8. eod. l. 9. de appellat. Bacchov. ad Treutl. V. 1. D. 2. th. 8. lit. H. Trentacinq. lib. 2. tit. de restit. minor. Resolut. 3. adeoque cum minor contra præscriptionem restituatur, *Sf. Odd. part. 2. quæst. 88. art. 4. & quæst. 90. art. 1. n. 9.* consequens sit, ut & ipsa contra eam restituatur, prout etiam in terminis eandem adversus hanc XL. annorum præscriptionem ex capite ignorantiae restitui voluit *Antonius Sola, referente Tessauro Q. Q. Forens. lib. 2. quæst. 8. n. 11.* (3) quod restitutio contra præscriptionem indulgenda sit saltem ex clausula illa generali Edicti Prætoris in l. 1. §. 4. ex quib. caus. maj. ubi prætor dicit, *se restitutum, si qua alia justa causa esse sibi visa fuerit*: quæ clausula non illud pollicetur, restitutum, si leges permittant, sed si leges non prohibeant, declarante eandem Autore hujus Clausulæ ipso Ulpiano in l. 28. §. 2. eod. Videtur tamen negativa, quod scilicet restitutio contra præscriptionem immunitatis a tributis ex causa justæ & probabilis*

ignorantiae non competat, meo quidem exiguo iudicio, sal-
 vo aliorum, rationibus adductis susque deque habitis, proba-
 bilior & juris analogiae convenientior, & hæc probatur (1)
 per l. ult. C. de præscript. long. tempor. in illis verbis: *Nulla sci-
 entia vel ignorantia expectanda, ne altera dubitationis inextricabi-
 lis oriatur occasio.* Ubi Imperator hoc vult, ut præscriptio lo-
 cum habeat tam adversus scientem quam ignorantem, ne, si
 duntaxat contra scientem locum habeat, ob causam ignoran-
 tiae novæ lites & dubitationes oriantur. (2) per l. 3. C. de præ-
 script. 30. vel 40. annor. Ubi, postquam Imperator dixit, eam
 præscriptionem contra omnes locum habere, *Non absentia*, in-
 quit, *non militis contra eam legem defendenda, sed pupillari astate*
duntaxat huic eximenda sanctioni, ubi tantum a regula, quod
 scilicet præscriptio currat adversus omnes etiam absentes, sub
 quibus certo respectu etiam ignorantes comprehenduntur,
 solam ætatem pupillarem excipit. (3) per l. 4. C. eod. ubi omni
 ei, qui præscripsit, hoc tribuitur, *ut liber sit & plenissima mu-
 nitione securus*, quod certe verum non esset, si contra præ-
 scriptionem ex causa ignorantiae competeret, (4) per l. fin.
 C. de fund. patrimon. in verbis: *Nullam penitus super dominio me-
 moratorum omnium fundorum &c. a publico actionem vel molestiam*
vel quamlibet inquietudinem formidare. (5) per l. unic. C. de usu-
 cap. transform. ubi Imperator commemorans antiquas circa
 præscriptionem Constitutiones clare indicat, præscriptionem
 vim habere & efficaciam etiam adversus ignorantes. Sic enim
 ait: *Sed si quis res alienas fidei tamen bona fide possidebat per bi-
 ennium, miseri rerum domini excludebantur, & nullus eis ad eas*
reservabatur regressus, quæ & nescientibus dominis procedebant,
quo nihil inhumanius erat, si homo absens & nesciens tam angusto
tempore suis cadebat possessionibus, quam quidem temporis bien-
 nii scilicet angustiam ibi Imperator corrigit & majus tempus
 dominis ad vindicandas res suas concedit, sed in cæteris &
 quod præscriptio ignorantibus omnino noceat, leges anti-
 quas

quas in suo valore relinquit. (6) *per capitul ad aures, de præscript. ibi: quadragenalis præscriptio omnem prorsus actionem excludit.* (7) Per rationem, quod cum sufficiens tempus præstitutum sit, intra quod quisque in res suas inquiret easque sibi asserat, post illud tempus restitui postulans ex sola causa ignorantiae audiri non debeat. (8) Denique si ex hoc solo capite restitutio admittatur, Jus de præscriptionibus constitutum non assequetur finem suum, ut tantem aliquando finis sit litium, ne semper dominia sint in certo contra *l. 1. de usucap. pr. J. eod. Wesenb. ad tit. ff. eund. n. 13.* (9) Addantur ea, quæ in terminis tradit *Bursatus lib. 2. Consil. 138. num. 47.* Nec obstant ea, quæ in contrarium supra adducta sunt. Nam ad (1) respondetur *partim*, quod, cum tributorum impositio per Communitates singulis annis fiat, et unus alterve immunis relinquatur, ridiculosa fiat ignorantiae allegatio ex parte Collectantis; *partim*, quod ex tam diuturno tempore & silentio scientia & consensus de Jure præsumatur *l. 6. §. 1. ubi Dd. ff. de A. H. & alienare quis censeatur l. 28. de V. §. partim* existente casu, quo ignorantia allegari possit, negando eam operari restitutionem in integrum per rationes supera adductas. Conferat. *Bacchov. V. 1. D. 11. tb. 17. lit. A. Berl. p. 1. concl. 10. Hahn. ad Wesenbec. tit. ff. ex quib. caus. maj. in fin. Vinn. ad §. 6. J. de action. n. 8. Dn. Eckolt. tit. ff. de usurpat. §. 30.* Licet enim deficiat causa impulsiva, sc. negligentia, non tamen deficit causa finalis, bonum scilicet publicum *l. 1. de usurpat. Magnif. Dn. Schwendendorff. ad Eckolt. c. 1.* Quod (2) adductum fuit, universitates gaudere Jure minorum & eorum instar regulariter restitui in integrum, lubenter concedi potest. Quemadmodum autem nec minori contra præscriptionem ex causa ignorantiae restitutio conceditur per ea, quæ habet *Ant. Tabor. in Codic. lib. 2. Tit. 20. des. 2. n. 4. Carpzov. p. 2. Const. p. d. 2. ita ad*

similitudinem ejus Universitas eandem prætere non pote-
rit. Nec denique (3) ex ultima Edicti prætoris Clausula ob-
tendi poterit restitutio. Nam textus non ita simpliciter dicit,
si aliqua alia justa causa esse mihi fidebitur, in integrum restituum,
sed additis his verbis: *quoad ejus per leges, plebiscita, Senatus
Consultum, Edicta, Decreta Principum licebit.* Cum itaque nulla
exstat lex, nullum decretum, quo ignorantiam esse justam
restitutionis causam adversus præscriptionem demonstrari
possit, nec pro causa restitutionis absque legis dispositione
ignorantia erit habenda. Nec obstat, quod leges propter
ignorantiam restitutionem non prohibeant, adeoque permit-
tant; maxime eum æquitas naturalis in hoc casu sublit. Si
quidem omnino leges restitutionem prohibent, si non ex-
presse, saltem tacite, quia videlicet etiam ignorantia nocere
volunt præscriptionem, secundum superius deducta & alle-
gata: Nec ratio æquitatis restitutionem dari postulat, quia sic
nunquam esset litium finis, & parum ipsa præscriptio pro-
desset, cum semper fere præscriptionem perfectam sub præ-
textu ignorantie scientes res suas ab aliis detineri impugna-
rent, & longum tempus ideo est constitutum, ut per illud
tantum facultas dominis in res suas inquirendi competat, po-
stea ea plane excludantur. Quæ rationes etiam Potentissi-
mum Electorem Saxon. commoverunt, ut in decidenda hac
ambigua, intricata & multum controversa questione senten-
tiam eorum, qui restitutioni adversus præscriptionem ex ca-
pite ignorantie locum denegant, amplecti ipsi clementissime
placuerit & secundum eam pronunciari mandaverit in Consist.
El. IX. p. 2.

THES. LXXIII.

Minus restitutio locum sibi vindicat eo in casu, quando bona, de quorum immunitate quæstio est, nunquam publico Universitatis Catastro inserta sunt. Restitutio enim non aliter obtinet, quam si Universitas se læsam esse probaverit *l. 9. §. 4. de jurejur. l. 11. §. 3. de minor.* in hoc vero casu, quo bona tributis nunquam obnoxia nec catastrata fuerunt, nec ita Universitas jus Collectandi immunem unquam habuit, eidem omnino nihil decedit, quo circa nec ulla in integrum restitutio jure poterit implorari *Surdus Consil. 234. n. 38.* Siquidem in tali casu Universitas non de damno vitando, sed lucro captando agit, quando vult ad registrandum compellere eum pro bonis, quæ ab origine libera, vel in Catastro non sunt descripta, quia, si jus Collectandi nunquam competierit Universitati, ipsi nihil fuit ablatum *Surdus c. l. n. 39. Conf. Menoch. Consil. 887. n. 65.* Et aliud est damnum pati, aliud lucrum non facere *l. fin. §. pen. C. de Codicillis.*

THES. LXXIV.

Affinia hujus præscriptionis immunitatis a Tributis sunt (1) præscriptio quadragenaria, qua immunitas a decimis acquiri potest. *Carpz. p. 2. C. 2. d. 4. Vasquius l. 2. Controvers. Flustr. cap. 89. n. 7.* (2) præscriptio quadragenaria, qua libertas a vectigalibus, pedagiis & portorio acquiritur & obligatio solvendi ea tollitur. *Baibus de præscript. 2. part. quint. princip. quæst. 5.*

THES. LXXV.

Et hæc de perplexa admodum atque intricata materia,
de qua Interpp. multum varieque sentiunt, pro ingenii viri-
bus & temporis ratione dixisse sufficiant. Quodsi B. L. unum
alterumve tibi minus rite positum videatur, veniam huma-
nissime precor & peto, ut humanæ conditionis memor lapsus
benignissimo candore emundes: Facies enim non solum rem
mihi pergratissimam, sed & efficies, ut monitus meliora
lubentissime sim secuturus.

Interim.

